

UNIVERZA V LJUBLJANI
FILOZOFSKA FAKULTETA
ODDELEK ZA SLOVENISTIKO

ANA LESKOVŠEK

Parodija in satira v *Radiu Ga-Ga*

Diplomsko delo

Ljubljana, 2016

UNIVERZA V LJUBLJANI
FILOZOFSKA FAKULTETA
ODDELEK ZA SLOVENISTIKO

ANA LESKOVŠEK

Parodija in satira v *Radiu Ga-Ga*

Diplomsko delo

Mentor: red. prof. dr. Marko Juvan

Univerzitetni študijski program:
Slovenski jezik in književnost

Ljubljana, 2016

Zahvala

Zahvaljujem se mentorju red. prof. dr. Marku Juvanu za nasvete, usmeritve in preusmeritve, Sašu Hribarju za navdihujoče koščke zgodbe ter svojim bližnjim in najbližjim za podporo ter potrpežljivost.

1 IZVLEČEK

Radio Ga-Ga je razvedrilna radijska oddaja, ki je na sporedu vsak petek dopoldne na Prvem programu Radia Slovenija že od leta 1990. Vodja ekipe Sašo Hribar z imitatorji znanih osebnosti iz političnega in javnega življenja parodira aktualno dogajanje v slovenski družbi in politiki ter s svojo satirično držo komentira dnevno aktualne in politične dogodke. Cilj diplomskega dela je obravnavati posamezne odlomke oddaj in pojasniti postopke parodije in satire v njih.

Ključne besede: *Radio Ga-Ga*, parodija, satira, Sašo Hribar, imitacija

Abstract

Radio Ga-Ga is an entertainment radio show. Since 1990, it is aired every Friday morning on the First program of Radio Slovenia. The team leader Saso Hribar with other imitators imitating celebrities from political and public life parodies current events in Slovenian society and Slovenian politics. Its satirical posture comments on daily events and political events. The aim of the thesis is to deal with individual passages in order to show and explain the procedures for parody and satire in them.

Keywords: *Radio Ga-Ga*, parody, satire, Saso Hribar, imitation

2 KAZALO

1	IZVLEČEK.....	1
2	KAZALO	2
3	UVOD.....	4
4	O PARODIJI	6
4.1	Pojem parodija	6
4.2	Parodija skozi zgodovino	9
4.3	Parodija pri nas	10
4.4	Parodisti in satiriki.....	11
5	RADIO, RADIJSKA IGRA, HUMOR.....	16
6	RADIO GA-GA.....	19
7	PARODIJA IN SATIRA V RADIU GA-GA	33
7.1	<i>Serpentinška rešujeta plinsko krizo</i>	34
7.2	<i>Pahor na Japonskem</i>	38
7.3	<i>Kučanu odtujijo žlebove</i>	42
7.4	<i>Mirko Serpentinšek kupil cerkev</i>	46
8	ZAKLJUČEK	51
9	POVZETEK.....	52
10	VIRI IN LITERATURA	53
10.1	Viri	53
10.2	Literatura	56
11	PRILOGE	58

11.1	Priloga 1: Transkripcija situacije <i>Serpentinška rešujeta plinsko krizo</i>	58
11.2	Priloga 2: Transkripcija situacije <i>Pahor na Japonskem</i>	66
11.3	Priloga 3: Transkripcija situacije <i>Kučanu odtujijo žlebove</i>	71
11.4	Priloga 5: Transkripcija situacije <i>Mirko Serpentinšek kupil cerkev</i>	76

3 UVOD

Ob izpopolnjenih načinih komunikacije in informiranja, ki so danes v uporabi po vsej zemeljski obli, se morda zdi radio preživet in nesodoben medij. A tako kot iznajdba tiska ni nadomestila rokopisa, tudi televizija, internet, mobilna telefonija, družabna omrežja ter drugi načini pridobivanja informacij in zabave niso uničili radia, ampak z njim uspešno sobivajo. Neka radijska oddaja na relativno majhnem nacionalnem mediju se lahko zdi obrobna in nepomembna tema, pa vendar njena dolgoletna tradicija, zvesti poslušalci in privlačne imitacije, ki velikokrat na samosvoj način povedo resnico, potrjujejo, da je za slovenskega poslušalca lahko še kako pomembna in zasidrana v medijski prostor. Sama sem se z *Radiem Ga-Ga*¹ srečala že v otroštvu, na samem začetku Hribarjevega ustvarjanja oddaje, vendar sem na njegovo delo postala bolj pozorna šele s televizijsko oddajo *Hri-bar*. Več ko sem spoznala o politiki ob lastnem opazovanju ustroja države, z večjim užitek sem spremljala oddajo *Hri-bar*. *Radio Ga-Ga* pa sem ponovno odkrila pred nekaj leti, ob naključnem brskanju po arhivu oddaj RTV Slovenija na spletu in takoj so me pritegnile odlične glasovne imitacije in nesmiselne ideje resničnih in fiktivnih likov, ki so vedno znova priklicale smeh, posebej zanimivi pa so video posnetki oddaj iz studia, saj ponujajo vpogled v delovanje radia in nastanek oddaje.

Diplomsko delo oriše zgodovino ter značilnosti parodije in satire, ponuja razlago začetka radia na Slovenskem in pregled parodičnih oddaj, ki smo jih v zadnjih nekaj letih lahko spremljali na radiu in televiziji. Opisujem nastanek in razvoj *Radia Ga-Ga*, predstavim vodjo oddaje Saša Hribarja in imitatorje, imitirane ter fiktivne like, njihove osebnosti, teme in druge značilnosti, ki so s strani imitatorjev prepoznane kot vredne parodičnega preoblikovanja. Raziskujem vpliv *Radia Ga-Ga* na oddaje, ki so nastale kot njegov podaljšek in ki so vključile like, predvsem animirane, v svoj program. Posvetila sem se obravnavi posameznih situacij s

¹ Sama uporabljam zapis imena oddaje *Radio Ga-Ga*, saj se je ob mojem raziskovanju tak večinski zapis največkrat pojavljal. Zapis imena oddaje sicer ni ustaljen.

stališča parodije in satire. Sprva sem poslušala oddaje, iz katerih sem naključno izbrala različno dolge dele oz. situacije. Opravila sem transkripcijo odlomka, pri tem pa sem se čim bolj skušala približati dejanskemu govoru. To delo je bilo precej zamudno, saj so mi nerazumljivi deli govornega besedila, hitrost govora, prekinitve in skoki v besedo povzročali precej težav, kljub temu da sem celotni izrek dobro razumela. Lotila sem se obravnave teh situacij in pri tem skušala pojasniti, kaj izbrano situacijo napravi parodično in satirično, kar pa je tudi poglobljen cilj diplomskega dela.

4 O PARODIJI

4.1 Pojem parodija

Literarnoteoretski termini, s katerimi se ukvarjam v diplomski nalogi in se v njej največkrat pojavljajo, se zelo pogosto uporabljajo ne le v strokovni, ampak tudi v splošnosporazumevalni rabi, zato velja prepričanje, da rojeni govorce slovenskega jezika vemo, kaj pomenijo, in vemo, kako in kdaj jih uporabljati. Pri obravnavi parodije in satire v povezavi z radijsko oddajo *Radio Ga-Ga* poskušam razumeti, kaj je parodija, kako deluje, kaj jo označuje in katere so njene prepoznavne karakteristike.

Tako leksikon kot *SSKJ* veljata za normo najsplošnejšega konsenza za določeno geslo oz. leksem, zato najprej preverimo, kaj piše v *SSKJ* o parodiji. Prvi pomen parodije je, da je literarno delo, ki na posmehljiv, porogljiv način posnema zlasti vsebino drugega, resnega dela, drugi pomen parodije pa je posmehljivo, porogljivo posnemanje, oponašanje.²

Slovar tudi travestijo označuje kot »šaljivo ali posmehljivo delo, nastalo iz vsebinskih sestavin drugega dela«.³ Travestija in parodija se razlikujeta po stališču do predloge: parodija je posmehljiva ali porogljiva, ironična, odklonilna do predloge, travestija je lahko tudi humorna oz. šaljiva. Meja med travestijo in parodijo v slovarju potemtakem ni jasna (Juvan 1997: 80).

V leksikonu *Literatura* o parodiji beremo:

Tekst, ki z ironijo, satiro ali razvedrilnim humorjem prevzema dobesedne formulacije oz. način izražanja iz znanega, uglednega, navadno resnega teksta, pa tudi iz priznane zvrsti ali literarne smeri; z zamenjavo besed, fraz in tematike ali s karikiranjem stila svojo predlogo estetsko in pomensko

² Dostopno na: [Parodija](#).

³ Dostopno na: [Travestija](#).

razvrednoti, se distancira od nje: profanizira njeno vsebino, včasih celo izbriše besedilni smisel. Parodičen je lahko tudi način pisanja, vloženi tekst, citat, aluzija ali drugi elementi teksta [...]. Parodija po sedanjih pojmovanjih zajema karikature znanih avtorskih in žanrskih stilov [...]. Parodija nastopa tudi v publicistiki [...], filmu, likovni umetnosti [...], glasbi, gledališču [...]. Parodija je ironična ali satirična kritika besedil, diskurzov, zvrsti in stilov; opozarja na njihovo enostranskost, omejenost. Predlogo pa lahko uporablja tudi kot sredstvo za satirično smešenje zunajliterarnih zadev [...] (Kos idr. 2009: 288–289).

Kos definira parodijo in satiro tudi enostavneje. Parodija je »vsako književno delo, ki posnema ideje, dogodke in junake drugih literarnih del, vendar se jim posmehuje in jih s tem sprevača v nasprotje« (Kos 1995: 467). O satiri pa zapiše: »Satira iz lat. satura (posoda z raznovrstno mešano vsebino); iz tega prvotnega pomena je že pri Rimljanih nastal izraz za posebno pesniško zvrst, ki smeši, biča, kritično žigosa moralne in druge napake, zmote, razvade itd. V širšem smislu je satira vsaka taka kritičnost, naj se pojavlja v liriki, pripovedništvu ali dramatik« (Kos 1995: 195).

Po Juvanu besedila, ki želijo, da jih ciljni bralci prepoznajo kot parodije, morajo za gradivo izbrati znane izvornike ali slogovne vzorce. Besedilo bo parodija samo, kolikor mu bo uspelo v bralcu priklicati medbesedilno razmerje s predlogo, ni pa nujno, da zahteva natančno poznavanje tarče parodije, torej je parodija odvisna od bralčeve kompetence, ali prepozna predlogo (Juvan 1997: 105).

Parodijo vleče v pretiravanje, karikira predlogo s posnemanjem in dobesednimi navedki, gradi na komičnem neujemanju tragičnega in smešnega ali trivialnega, ohranja oblike ob nesmiselni vsebini, deformira in razsmišlja izvornik. Spodbudi jo kritičen odnos do predloge. Funkcije parodije so razvedrilna zabavnost, neškodljiva profanizacija, tudi osebno obračunavanje z nasprotniki, napadanje z njihovim lastnim orožjem, satira na družbene in moralne napake. Parodijo so velikokrat mešali s satiro zaradi sorodne ali celo enake moralne usmerjenosti.

Razmejitev med njima pa je takšna: satira meri na reči, saj skuša prek posmeha izboljšati nravi, družbo, nazore. Satirik lahko v imenu lastnih estetsko-moralnih idealov udriha tudi čez literarno življenje in književna dela, a tako, da samo govori o njih, jih pa ne posnema. Parodija meri na besede. Predloge medbesedilno predstavlja. Satira in parodija sta mnogokrat nerazdružljivi: parodija je prvina v satiri, satirične izjave pa se mešajo v parodije književnih del (Juvan 1997: 83, 107).

Parodirati je mogoče kakršno koli obliko kodiranega diskurza v istem (filmska parodija filma) ali drugem (stripovska parodija radijske igre) mediju. Predloga mora biti takšna, da jo ciljna publika na podlagi njene popačene, distancirane upodobitve lahko pripiše nekemu avtorju ali konvenciji. Tem pogojem predloge morejo zadostiti le tista besedila, ki imajo v literarnem sestavu poseben položaj – so kanonizirana, popularna ali pa se skušajo uveljaviti (Juvan 1997: 137, 138).

Kot razlaga Juvan (1997), se da predlogo popačiti s karikiranjem ali neskladjem, izpusti, ponavljalnimi kopičenjem istega elementa, dodatki ali litoto. V litotični medbesedilni karikaturi parodist stil predloge poenostavlja, speljuje na nekaj vpadljivih, navadno »površinskih« lastnosti. Hiperbola, druga tehnika pačenja, pa pretirava v frekvenci stilnih/pomenskih značilnosti ali obsegu njihove uporabe. Karikatura je komična upodobitev, ki pretirano poudarja nekatere značilnosti portretiranca, zanemarja pa druge. Parodista predloga po eni strani odbija, po drugi pa se ji ne more upreti, po svoje ji je zavezan ali naklonjen. Za parodijo je značilna tudi ironija, ki pomeni prikrit posmeh in ne izrazi tega, kar resnično misli. Ironična izjava nekaj izjavlja, njeno razumevanje pa je pomensko ravno nasprotno. Naloga naslovnika je, da ta pomen sam razbere (Juvan 1997: 140, 148, 149–156).

Da bi bolje razumeli literarni pojem parodije, naj predstavim še zgodovinsko in razvojno komponento pojma. Pri tem se opiram na delo *Domači Parnas v narekovajih* (Juvan 1997).

4.2 Parodija skozi zgodovino

Pojem parodije izvira iz 5. stoletja pr. Kr. Nastopa kot oznaka žanra, vrste, figure, stila. Aristotel je v *Poetiki* prvi predstavil osnovo za uvrščanje in določanje parodije. Pomenila je žanr, ki je predstavljal komični kontrast homerskega epa. Bila je oznaka za herojsko-komično pesnitev, ki je sheme junaškega epa in družbeni položaj nastopajočih likov prenašala na banalno, vsakdanjo snov. Aristotel je pojmoval parodijo še kot kritično komični stilni postopek. Kvintilijanu, ki je o parodiji pisal v 1. stoletju po Kr., je pomenila peto pesem, ki imitira melodijo druge pesmi, a tudi imitiranje v prozi (Juvan 1997: 24, 26).

V srednjem veku je nastajalo mnogo kontrafakturnih parodij. Šlo je predvsem za sakralne obrazce, kot so molitve, evangeliji, litanije, splošne spovedi, ki so z manjšimi spremembami posameznih besed, tudi celotnih povedi, postali komični, profani, zabavni, bojeviti, naperjeni zoper napake duhovščine ter s tem preneseni na posvetno, družbenokritično, erotično in pivsko tematiko. Kljub razširjenosti parodičnega ustvarjanja pa izraz parodija med izobraženci srednjega veka ni bil pogost (Juvan 1997: 27, 29).

Izraz parodija se je ponovno uveljavil v novem veku. V novoveškem smehu so se uveljavljali posmeh, porog, zasmeh, prezir, distanca do jezika. T. i. burleskni slog je komičen vtis vsakdanjosti in absurdne nesmiselnosti dosegel tako, da je vzvišeno dikcijo mešal z vulgarizmi in dialektizmi. Govorimo lahko o dveh tipih burleske: ena govori nizkotno o vzvišenih rečeh, druga pa veličastno o najnizkotnejših. To nasprotje se je postopno preoblikovalo v nasprotje med travestijo in parodijo. Travestije so komične pesnitve, ki so največkrat sledile klasičnemu epu, pri tem pa so karakterje bogov in herojev vulgarizirale, dejanja pa banalizirale, dikcijo slogovno zniževale, povezale z aktualnim življenjem, dodale satirične aluzije na sodobne moralne, kulturne, ideološke in politične razmere ter ironične komentarje na avtorja izvirnika. Ohranjena je junaška snov, a je podomačena (Juvan 1997: 30, 34, 35).

Pojmu parodija se je v 17. in 18. stoletju postopno oblikoval obseg, kakršnega poznamo danes. Parodija je opisana kot »vrsta pesmi oz. delo, ki ohranja oz. imitira besedje in izrazje kakšnega slavnega, resnega dela, ju pa delno spreminja (z izpusti, zamenjavami, dodatki), da bi ju prenesla na novo, z izvornikom neskladno snov in tako resni smisel sprevrnila v posmehljivega« (Juvan 1997: 36). Parodija, ki se je v tem času osamosvojila kot literarna vrsta, je postala nadomestek literarne kritike. Pod svoj drobnogled je jemala epe, tragedije, lirsko poezijo (sonete, ode), prozne vrste (roman, novelo), filozofska razmišljanja, gledališke in operne oblike, od 19. stoletja dalje pa tudi obsežno trivialno literaturo (ljubezenske romane, detektivke, grozljivke) (Juvan 1997: 38).

Čeprav je parodija lahko »literarna ali neliterarna, besedilna ali muzikalna, gestualna, mimična oziroma vizualna, je njena prepoznavnost odvisna od navezovanja na neko že obstoječo [...] tvorbo (besedilo, žanr, snov ali stil [...], melodijo, uprizoritveni postopek [...], družbeno konvencijo)« (Juvan 1997: 41). Večinoma so jo imeli za nizek žanr, dopuščen za zabavo izobražencev in elit. V 19. in 20. stoletju je močno naraslo dnevno zanimivo ustvarjanje trivialnih parodij v feljtonih, humorističnih časopisih, veseloigrah, kabareti in operetah, končno tudi na radiu, televiziji, filmu (Juvan 1997: 38, 39).

4.3 *Parodija pri nas*

Kot razlaga Juvan, je bila v slovenskem literarnem prostoru parodija razumljena kot sredstvo literarne kritike, satire, polemike. Izraz parodija se je pojavljal od leta 1799 dalje, raba pa je naraščala šele ob koncu 19. stoletja. Parodije po slovenskih predstavah merijo na literarna dela, sloge, žanre, neliterarna besedila, filmske žanre, tudi nejezikovne reči – za moje diplomsko raziskovanje posebej zanimiva je parodija na sedanje razmere, parodija politike, parodija družbe, parodija medijsko prepoznavnih oseb (politikov, športnikov, športnih komentatorjev, glasbenikov, zvezd resničnostnih šovov in popularne kulture).

Kot žanr parodija dovoljuje »nizke udarce«, razne vulgarnosti in publicizme, zlasti pa posredno, namigujoče, zakrinkano sporočanje, s katerim je mogoče marsikaj očitati, ne da bi bilo pri tem potrebno iskati dobre argumente. Če je perspektiva satiričnega zabavljanja bolj priljudna, humoristična, če hoče biti všečna širšim slojem, ne mara pa se preveč izpostaviti s svojo ideologijo, gradi na najsplošnejših stereotipih in preide med trivialne parodije. Uspeli zgledi za zabavno, lahkotno satirično rabo parodije so komedije Toneta Partljiča, med manj uspelimi pa je, sicer pri občinstvu priljubljen, Fornezzijev humor, izkazan predvsem v radijski oddaji *Moped Šou*. S parodijami, ki so se razbohotile v prejšnjem stoletju, so avtorji zalagali humoristične časopise, jih zbirali v zbirkah humoresk, humoristične rubrike tednikov in časnikov, našle pa so pot na radio in televizijo v okviru razvedrilnih oddaj, kot sta *TV Poper in Radio Ga-Ga*, ki ga bomo podrobneje spoznali v nadaljevanju (Juvan 1997: 163, 165).

4.4 *Parodisti in satiriki*

Pri literarnih ustvarjalcih, ki v zadnjem času uvajajo parodičnost v svoj repertoar, velja omeniti Boštjana Gorenca – Pižamo in njegovo knjigo *sLOLvenski klasiki 1*, ki je izšla v februarju 2016. Za osnovo je izbral dela slovenske literarne klasike, ki jih je predelal na način zapisa na družabnih omrežjih. Slovenski avtorji ter literarni liki se v *sLOLvenskih klasikih 1* srečujejo, dopisujejo, pošiljajo komentarje in fotografije na spletu preko facebooka, twitterja, spletnih forumov, sms sporočil, snapchata, instagrama, e-pošte, spletne platforme airbnb, namenjene posameznikom, ki želijo za kratek čas oddati sobo ali stanovanje popotnikom in turistom. Tako Prešernova Urška komentira zabavo in potencialne plesalce kar preko facebooka, Prešeren ji odgovarja in jo vabi na ples, za povodnega moža pa se izkaže, da je ukradel spletno identiteto prelepemu mladeniču. Cankarjev *Na klancu* je prikazan kot izmenjava sms sporočil med Francko in gospodom Kovačem, ki je na spletni strani objavil oglas za prevoz, Francka pa se nanj javlja. Prešeren Kopitarju preko smeškov sporoča: Le čevlje sodi naj Kopitar. Kot spletna novica se bere Levstikov *Martin Krpan*, Cankar na facebooku sodeluje v nagradni igri, v kateri mu lahko podarijo vinjeto za naslednje leto, Gregorčičeva *Soči* je tvit o

Tini Maze na olimpijskih igrah v Sočiju, Bitenčeva *Naša četica* je parodija na nepremičninske posle Jureta Jankovića, sina ljubljanskega župana, na Cipru, zaskrbljen starš v spletni klepetalnici in svetovalnici sprašuje, kaj storiti, saj mora otrok za domače branje prebrati nemoralna *Mačkova očeta* Janka Kersnika, saj misli, da delo govori o družini z istospolnimi starši, Fran Levstik sproti tvita s popotovanja od Litije do Čateža, Cankar pa svojo mater s smeški preko sms sporočil prosi za skodelico kave. Skozi ta svež pristop avtor ne parodira zgolj literature, temveč tudi našo družbo, kot se zrcali na internetu.

Že več kot desetletje je igralec in režiser Boris Kobal pomemben satirik, ki nam je najbolj ostal v spominu po ustvarjanju satirične televizijske oddaje *TV Poper*. *TV Poper*, najprej predvajan samo za zamejske Slovence na TV Koper Capodistria in kasneje na Televiziji Slovenija, je ponujal satirično prikazovanje razmer v slovenski in lokalni politiki, slovenski katoliški cerkvi in v komercialnih medijih, predvsem televiziji. Oddaja je bila na sporedu od začetka devetdesetih let prejšnjega stoletja pa do leta 2001. Kobal je v *TV Poper* nastopal v vlogi podeželskega duhovnika gospoda Senice, ki je posebej vse negativne lastnosti duhovščine: nemoralno vedenje, ki ga duhovščina vsaj v teoriji zavrača in obsoja, obscenost, kopičenje bogastva, egoizem, zaverovanost v svoj prav, pokvarjenost, zlorabo svojega poklica za doseg ciljev, običajno posvetnih. Kobal svoje satirične komentarje vpeljuje tudi v nastope in gledališke predstave.

V slovenskem medijskem prostoru je trenutno najvidnejši neliterarni parodist igralec in televizijski voditelj Klemen Slakonja, ki se je nekaj časa svojih veščin učil tudi pod mentorstvom Saša Hribarja. Kot samostojni voditelj zabavnih oddaj *Misija Evrovizija* na Televiziji Slovenija, *Zadetek v petek* na TV3 ter *Je bella cesta* na POP TV je parodiral slovenske in tuje estradnike in politike. V omenjenih oddajah je pripravljaval glasbene spote in tudi nastope pred publiko, v katerih je parodiral tako glasbeni in modni stil ter jih zvokovno in vizualno posnemal. Med njegovimi predelavami so se znašli: Jan Plestenjak, Tanja Žagar, Modrijani, Fredi Miler, Magnifico, Tomi Meglič oz. Siddharta, Eroika, Game over, Vlado Kreslin, Alya, Rok Ferengja, Damjan Murko, skupina Kingston, Anžej Dežan ter Rok Kosmač, od tujih

pa Oliver Dragojević, Severina, Tina Turner, Shakira, Jon Bon Jovi, Eros Ramazzotti, Enrique Iglesias, Ricky Martin. Preoblekel je znane melodije in jih besedilno prilagodil tudi za druge medijsko prepoznavne osebe, med njimi za Boruta Pahorja, Janeza Janšo, Gašparja Gašparja Mišiča, Karla Erjavca, Franca Rodeta, papeža Frančiška, Branka Đurića – Đura, Slavoj Žižka, Andreo Massija. Mednarodno pozornost je pritegnil letos s spotom *Putin, Putout*, parodijo na Vladimirja Putina, njegovo življenje, delo in politično dejavnost, ki ima že več kot sedem milijonov ogledov na spletnem portalu Youtube.⁴ Pred kratkim pa je na Youtube dodal še svoj zadnji dosežek, in sicer spot *Golden Dump (The Trump Hump)*, parodijo na republikanskega kandidata za predsednika Združenih držav Amerike Donalda Trumpa.⁵

Tudi Tadej Toš, igralec in televizijski voditelj, slovenski politiki namenja ostre satirične opazke. Zdaj že redno vsako leto vodi prireditev *Bob leta*, podelitev nagrade časopisne hiše Večer za najodmevnejšo izjavo prejšnjega leta. Kot povezovalc komentira predvsem politično dogajanje v Sloveniji, dostikrat spomni na hitro pozabljene afere in družbene nesmisle, loti se tajkunov, propadlih gospodarstvenikov, bančnega primanjkljaja, prodaje slovenskih podjetij tujcem, skorumpiranega sodnega sistema, tudi estradnikov in drugih prepoznavnih oseb, s svojimi pripombami pa pojasnjuje pojave v slovenski družbi, kar pa je tema tudi njegovih stand up komedij. Parodija se pri njegovem delu izraža predvsem v tem, da dobesedne navedke znanih izjav predstavi v znižanem ali vsaj drugačnem, nenavadnem kontekstu.

Satira se v slovenskem prostoru pojavlja še v enem pomembnem segmentu množične kulture, in sicer v kantavtorstvu, ki je del popularne glasbe dvajsetega in enaindvajsetega stoletja. Ta glasbeni stil poleg večinoma pripovedovanja zgodb malega človeka izrisuje stereotipne, a vedno bolj resnične predstave o slabostih Slovencev, kot so nevoščljivost, povzpetništvo in pokvarjenost, politično obračanje

⁴ Dostopno na: [Putin, Putout](#).

⁵ Dostopno na: [Golden Dump \(The Trump Hump\)](#).

zdaj v eno zdaj v drugo smer, kritiziran pa je tudi kakršen koli državni sistem, sedanji in pretekli. Kantavtor Iztok Mlakar svojo družbeno in predvsem politično kritiko manifestira v nekaterih svojih pesmih. V eni med drugim politika primerja s prascem in mu napove koline, v drugi oriše obračanje po vetru ob menjavi državnega sistema in politične garniture, spet v tretji zoper oblast izpoje uporniškega duha po vzoru Le vkup, le vkup, uboga gmajna. Tudi v svojih gledaliških predstavah se, bodisi kot igralec bodisi kot dramski pisec, loti politike in njenega ustroja. Zelo kritičen kantavtor današnje generacije je tudi Adi Smolar. Državni sistem tudi pri njem in njegovih pesmih požanje kritiko. Politikom pripiše negativne človeške lastnosti, njegove pesmi pa tudi angažirajo k spravi in sodelovanju.

Dnevno časopisje postreže z risanimi karikaturami o dnevnoaktualnih dogodkih, nekatere komercialne radijske postaje pa svoje poslušalce razveseljujejo s kratkimi radijskimi igrami, v katerih se lotijo političnih in družbenih tem. Nekateri celo razumejo *Našo malo kliniko*, eno izmed najbolj gledanih slovenskih humorističnih nanizank pri nas, kot parodijo na slovenski zdravstveni sistem, v katerem se kažejo nesposobni zdravniki in vodstvo, katerega ne skrbi dobrobit pacientov, temveč dobiček bolnišnice.

Satiro je mogoče najti tudi v informativnih vsebinah nacionalne televizije. Tretji program Televizije Slovenija, t.i. parlamentarni program, ponuja petnajstminutno oddajo *Satirično oko*, v kateri snovalec strne retorične nerodnosti preteklega tedna predvsem slovenskih politikov in jih hudomušno predstavi skozi svoje oči. Parodične in satirične elemente je mogoče najti še v nekaterih drugih oddajah komercialnih medijev.

Kot satiriki se poleg Saša Hribarja izkazujejo tudi nekatere radijske osebnosti, vendar na svojstven način. Vsak torek so ob 16.45 na sporedu Vala 202 *Zapisi iz močvirja*. V tej od štiri do osem minutni radijski oddaji na Valu 202 Ivan Lotrič bere kolumne Marka Radmiloviča, ki se vedno znova začnejo z besedami: Sedim v močvirju in razmišljam. V njih avtor poda svoja razmišljanja na humoren in

satiričen način, pri tem pa za temo vzame različne aktualne dogodke, tudi politične. Prepoznaven glas Vala 202 je Miha Šalehar, ki svojo kritiko strne v oddaji *Latrina*. V tej približno desetminutni oddaji, ki je na sporedu vsak petek po 18. uri in katere ime že deluje zanimivo, svoje ogorčenje uperi v rumeni tisk. Pripravi pregled rumenih novičk o slovenskih estradnikih in kvaziestradnikih, pokomentira njihovo pojavnost in namerno samopromocijo, celo dobesedno citira izseke iz rumenih revij in časopisov. Zanj zanimive so predvsem novice o tekmovalkah lepotnih tekmovanj, kuharski nasveti estradnic, njihove izjave o kozmetičnih produktih, komentira obiske bolnišnic, frizure, modne izbire, izgubo porodne teže in vzgojo otrok. Pri tem seveda nikakor niso izvzeti politiki in drugi medijsko prepoznavni ljudje. Pikre dovtipe torej namenja vsem, ki se izpostavljajo v rumenih medijih. Pisce oz. piske takšnih novičk vztrajno imenuje pisure. *Latrino* najbolje opiše kar predstavitev oddaje na spletni strani Vala 202: *Latrina* z globoko analizo nevarnih plitvin popularne kulture, politike, estrade ter njenih tedenskih presežkov. Analizira Miha Šalehar – Mihi.

Zapisi iz močvirja, *Latrina* in *Radio Ga-Ga* so radijske oddaje, ki se na prvi pogled zdijo zelo samosvoje, a imajo tudi skupne značilnosti. Prva je izbira medija, vse so predvajane na radijskih valovih enkrat tedensko. Vsebinska značilnost je ta, da vse oddaje kritizirajo družbene in politične razmere ter človeške slabosti. *Zapisi iz močvirja* in *Latrina* za sodbo uporabita komentar oz. kritiko, Hribarjev *Radio Ga-Ga* pa vrednotenje kombinira s parodijo. *Radio Ga-Ga* je po načinu uporabe predloge blizu Slakonjevim parodijam znanih Slovencev, po satirični plati, torej kritiki razmer, pa podoben tako kantavtorjem, kot predstavam in stand up komedijam Tadeja Toša, Borisa Kobala in drugih. Vloga idejnega vodje *Radia Ga-Ga*, povezovalca, voditelja, imitatorja in mentorja Saša Hribarja je za slovenski medijski prostor neizbrisljiva, kar potrjujejo tudi številne nagrade.

5 RADIO, RADIJSKA IGRA, HUMOR

Kot pišejo Orest Jarh v delu Ljudmile Bezlaj-Krevel, Matjaž Brojan in Tatjana Pirc, je radio ena izmed največjih tehnoloških iznajdb in je pomenila eno največjih tehnoloških revolucij ob koncu 19. in v 20. stoletju. Danes je še vedno »eden najpopularnejših medijev« (Bezljaj-Krevel 1998: 11) in »je prvi primer množične komunikacije, ki je kot sredstvo prenosa uporabil elektromagnetno valovanje« (Bezljaj-Krevel 1998: 11). Odločujoče je vplival na življenja ljudi, podobo tedanjega časa in kulturo, tudi na Slovenskem. Inženir Marij Osana, ki je kasneje dobil nadimek »oče slovenskega radia«, je v dvajsetih letih 20. stoletja priskrbel tehnični material za ljubljansko radiooddajno postajo, ki je omogočala najprej 150 minut programa, od 1. septembra 1928 pa je radio začel poskusno oddajanje. Slavnostno odprtje radiooddajne postaje v Ljubljani je bilo 28. oktobra 1928. Slovenci smo tako dobili svojo radijsko postajo v državni lasti in je bila močnejša od ojačane v Zagrebu (Bezljaj-Krevel 1998).

V tridesetih letih 20. stoletja so na Radiu Ljubljana po zgledu nemških kolegov sklenili, da sta na radiu potrebna poleg predavanj in koncertov tudi razvedrilo in zabava. En večer v tednu naj bi bil posvečen zabavi, tudi sobotni večerni ter nedeljski popoldanski in večerni program naj bi bila »lahkega značaja«, poleg tega pa še vsaj pol ure ostale dni zvečer. Vedeli so, da je potrebno upoštevati dejanske potrebe poslušalcev, saj bi s privlačnim programom naraščalo tudi število naročnikov. »Poskusi, spraviti značilen slovenski humor na radio, so pokazali, da se gostilniške dovtipnosti ne da preprosto kar prenesti. S skrbnim preganjanjem po gostilničarsko zastavljenega humorja in uveljavljanjem duhovitosti je izginila robotost oz. t. i. 'kosmatost' zabavnih prispevkov« (Brojan 1999). Predvajali so skeče, smešnice in zabavne zgodbe, zbadljive komentarje k dogodkom minulega tedna, parodije na filmsko zvočno tehniko, skušali so pridobiti humoristične zapise 19. stoletja, v katerih je bilo opaziti močno politično satiro. Humor so ponujali z deli Alešovca, Levstika, Jurčiča, Murnika, Milčinskega, Roba in drugih (Brojan 1999: 62–78).

Že od leta 1929 so poslušalce zabavnega programa navduševala humoristična besedila in mladinske pripovedke Frana Milčinskega. V zgodovino radia pa sta se posebej trdno zapisala Frane Milčinski – Ježek in Jože Pengov. Od leta 1936 dalje sta z duetom *Jožek in Ježek* ustvarila mnoge vesele like in postala zelo uveljavljena. Radijski humor je v tridesetih letih 20. stoletja slonel zgolj na dveh ali treh humoristih. Za oddaje *Vesela kronika*, *Dovtipov zmes in godba vmes*, *Pisani večeri* in *Veseli živalski krog* so avtorji zbirali humorno tematiko: parodijo aktualnih dogodkov, šaljive prizore, krajše igre, dov tipe, skeče, politično satiro in duhovito norčevanje iz človeških napak (Brojan 1999: 74–78).

Frane Milčinski – Ježek, humorist, satirik, šansonjer, pesnik, igravec, scenarist, režiser in pisec reklamnih sporočil, je eden največjih osebnosti, ki so oblikovale, utrdile in zaznamovale slovenski medijski prostor. Radio, oz. kot mu je sam pravil »pojoča skrinjica« ali »pojoči zaboj«, je bil več kot petdeset let njegova ljubezen. Na Radiu Ljubljana se je redno zaposlil na dan zmage, 9. maja 1945. Bral je besedila, prevajal, igral, prepeval, pisal, prirejal in režiral radijske igre. Napisal je prvo izvirno radijsko igro za odrasle *Strme stopnice* in za otroke *Zvezdica Zaspanka* (Brojan 1999: 100–103; Vozelj 2014: 2–11). RTV Slovenija od leta 1989 dalje vsako leto podeljuje nagrado Franeta Milčinskega – Ježka (Ježkove nagrade), s katerimi želi spodbuditi izvirne opuse in dosežke v radijski in televizijski ustvarjalnosti, ki sledijo žlahtni tradiciji Ježkovega duha. Dva ustvarjalca *Radia Ga-Ga* sta do sedaj to nagrado že prejela, in sicer leta 2006 Sašo Hribar, leta 2012 pa Tilen Artač.

Radijska igra se je na sporedu Radia Ljubljana pojavila leta 1928, torej na samem začetku. Najprej so bili le poskusi predvajanja klasičnih radijskih iger, lotili so se domačih dramskih besedil, kmalu pa so uprizarjali najrazličnejše igre in dramska besedila, v letih pred 2. svetovno vojno pa tudi radijske igre za otroke. Priljubljene radijske oddaje ob koncu tridesetih let 20. stoletja so bile *Miki miške*. Posamične oddaje so se vnaprej pripravile, zaradi boljših sprotnih domislic pa so se velikokrat spreminjale med samo oddajo in so tako nastale popolnoma nenačrtovane in drugačne oddaje (Brojan 1999: 62–64). Ustvarjanje *Radia Ga-Ga* poteka po zelo

podobnem načinu – okvirno se imitatorji dogovorijo za temo situacij in nastopajoče like, potem pa sproti krojijo pogovor. Radijske igre so predvajali takrat, ko so menili, da se bo pred sprejemniki zbralo največ poslušalcev, to je ob večerih ter sobotah in nedeljah popoldne. Sprva je šlo za zvočno igro, ki se je prek preproste drame oblikovala v radijsko dramo. Nastopali so poklicni in amaterski igralci ter ljubitelji gledališč, usmerjal pa jih je France Koblar, poznejši vodja Radia Ljubljana. Radijskemu mediju je bilo težko poustvariti igro le za zvočnik, zato so skrbno izbirali najprimernejša besedila. Predvajanje radijskih iger je narekovalo ustanovitev igralske skupine, ki je sprva združevala tudi amaterje, kasneje pa zgolj šolane dramske igralce. Z radijskimi igrami sta bila tudi dosežena glavna namena radia – zabavati in poučevati celotno poslušalstvo (Brojan 1999: 62–64).

6 RADIO GA-GA

Sama bi *Radio Ga-Ga* označila kot parodično, satirično, kontaktno, imitacijsko in improvizacijsko radijsko oddajo s prvinami igre.

V opisu oddaje *Radio Ga-Ga* na spletnih straneh Radia Slovenije piše: »Radio na radiu. Za šalo in tudi zares. Paradni voz slovenske radijske dnevno aktualne in politične satire. Po navadi šaljiva, a večkrat presneto zavezujoča oddaja. *Radio Ga-Ga* je piker, posmehljiv, zajedljiv, nabrit, skrivnosten, brezkompromisen, vedno aktualen in mogoč v nemogočem. Sašo Hribar in njegova ekipa sijajnih imitatorjev znanih osebnosti iz političnega in javnega življenja vsak petek poskrbijo za radosten in presenečenj poln skok poslušalcev v konec tedna.«⁶

Dolgoletna tradicija *Radia Ga-Ga* je prepoznavna po imitaciji vidnejših politikov in znanih osebnosti iz medijskega, športnega ter glasbenega sveta. Imitatorji pri posnemanju govora upodobljenih likov poskušajo ujeti melodijo govora, hitrost, višino, glasnost in prepoznavne posebnosti govorca – npr. narečni govor (očiten pri liku Janeza Janše), pogrkanje (sploh pri liku Karla Erjavca in Vinka Gorenaka). Vsebina povedanega je prekrivna s prepričanji, politično usmeritvijo in dejanji resničnih oseb. Tako se npr. lik Karla Erjavca zavzema za pravice upokojujencev in članov stranke Desus (višje pokojnine), lik Boruta Pahorja avtomatizirano ponavlja vedno ene in iste povedi, ki jih pogosto izreka v svojih govorih, intervjujih, izjavah, liki Branka Grimsa, Vinka Gorenaka in Franceta Cukjatiya goreče zagovarjajo stranko SDS in vodjo stranke Janeza Janšo, lik Dimitrija Rupla govori o srečanjih z uglednimi ljudmi in uživanjem v življenjskem slogu petičnežev (tartufi, šampanjec Dom Perignon). Imitatorji tisto, kar prepoznajo za vredno imitacije, prikažejo na parodičen, satiričen, smešen način, kljub temu pa poslušalci lahko prepoznajo v povedanem veliko resnice, predvsem z navezavami na dejanske dogodke.

⁶ Dostopno na: [Radio Ga-Ga – opis](#).

V *Radiu Ga-Ga* je mogoče prepoznati nekatere značilnosti commedie dell'arte. Commedia dell'arte se je razvila v Italiji v 16. stoletju, ki je sicer znano predvsem po razvoju elizabetinske drame. Njeni začetki so povezani z anonimnimi igralci, ki so uporabili antično komedijsko zapuščino. Na začetku je bila združitev čistega ljudskega, spontanega in improviziranega gledališča, povezana z različnimi oblikami zabave, akrobatstva, čarovništva, pantomime, plesa, žonglerstva. Bistvo commedie dell'arte je zapletena improvizacija, ki se je razvijala skozi stoletja in ukinja avtoriteto dramskega pisatelja in jo nadomešča z navdihom, posluhom za besedne igre, izvirnostjo, izrabo novega položaja. Vse je prepuščeno igralcem, ki ustvarjajo skupno igralsko dramaturgijo, zaradi česar je bila commedia dell'arte razumljena kot ustvarjalna. Improvizacija se ne naslanja samo na besedilno predlogo, ampak izkorišča vse sposobnosti interpreta (Poniž 1995: 123–127). V spontanem, improviziranem načinu ustvarjanja radijske igre, v izvirnosti, ki jo ta prinaša, v posluhu za besedne igre in imitacije, v ljudskosti in ukinjanju avtoritete z namenom zabavljanja se pokaže raznolik, a prepoznaven značaj *Radia Ga-Ga*.

Mogoče pa je zaznati tudi poteze menipejske satire in karnevalizacije. Prva kritično osvetljuje velike sisteme in predstave predvsem filozofsko-religioznih in bivanjskih tem ter jih komično podomači, karnevalizacijska parodična besedila pa med drugim tematizirajo literarni kanon sam in ironično, satirično, ludistično in/ali groteskno namigujejo na znamenita imena ter njihove posplošene interpretacije. Pri slednjem gre za norčevanje iz resnega ustroja sveta, ki deluje kot maska v paradi pustnega karnevala (Juvan 1997: 24, 286).

Zgodovino *Radia Ga-Ga*, ki jo predstavljam na naslednjih straneh, sem sestavila največ iz oddaje ob 18-letnici *Radia Ga-Ga*,⁷ iz oddaje, v kateri je leta 2012 gostoval Emil Filipčič,⁸ iz predpriprave na tisočo oddajo,⁹ iz diplomskega dela

⁷ Dosegljivo na: [Radio Ga-ga: Osem ur s kondomom na glavi: Intervju s Sašom Hribarjem ob 18-letnici Radia Ga-Ga.](#)

⁸ Dosegljivo na: [Radio Ga-Ga: Emil Filipčič.](#)

⁹ Dosegljivo na: [Radio Ga-Ga: ob 1000. oddaji.](#)

Katje Černela Sašo Hribar kot fenomen v slovenskem radijskem prostoru,¹⁰ iz Godlerjeve knjige *Radio Ga-Ga – Razgaljeni*,¹¹ dveh pogovorov s Sašom Hribarjem, spletnih strani Tilna Artača¹² in oddaje Hri-bar¹³ ter več intervjujev.¹⁴ Začetki *Radia Ga-Ga* segajo v leto 1990. Takrat je voditelj na Radiu Slovenija Sašo Hribar želel ustvariti svojo oddajo, s katero bi sporočal nekaj novega, udarnega. Po dolgih prepričevanjih so mu vodilni na Radioteleviziji Slovenija le omogočili svojo oddajo. Za termin so mu določili osemurni program na tretjem programu Radia Slovenija vsak petek dopoldne, kmalu pa se je oddaja prestavila na prvi program. Prva oddaja je šla v živo v radijski eter 6. aprila 1990, to je dva dni pred prvimi demokratičnimi volitvami po letu 1945 pri nas. Prva oddaja ima zaradi datuma predvajanja simbolni pomen, saj že od takrat, torej od samega začetka nastajanja naše lastne države, prek osamosvojitve, vključitve v Evropsko unijo in NATO do sodobne gospodarske in etične krize, parodira dogajanje in politično udejstvovanje ter neuspele poskuse moralnega očiščenja političnega prostora. Je torej ogledalo razmeram pri nas že več kot 26 let, kar predstavlja enega izmed fenomenov v slovenskem radijskem prostoru. Je ena izmed najdlje trajajočih radijskih oddaj, njen idejni ter izvedbeni vodja, gonilna sila, mentor imitatorjem, hrbtenica in živo jedro pa je vseskozi Sašo Hribar.

Sašo Hribar, rojen leta 1960, radijski napovedovalec in televizijec, je za svojo oddajo *Radio Ga-Ga* in delo do sedaj prejel kar 9 nagrad viktor, gong popularnosti, že omenjeno Ježkovo nagrado, v letu 1994 oz. 1995 pa je bila oddaja, ki se je za to priložnost preimenovala v *Pust iz radijskih ust*, izbrana za naboljšo live oddajo v Evropi.

¹⁰ Dosegljivo na: [Katja Černela: Sašo Hribar kot fenomen v slovenskem radijskem prostoru.](#)

¹¹ V cobissovi zbirki: [Jure Godler: Radio Ga-Ga – Razgaljeni.](#)

¹² Dosegljivo na: [Spletna stran Tilna Artača.](#)

¹³ Dosegljivo na: [Hri-bar: Animacije.](#)

¹⁴ Dosegljivi na: [Radio Ga-ga: Osem ur s kondomom na glavi: Intervju s Sašom Hribarjem ob 18-letnici Radia Ga-Ga; Iskrico, ki je zdaj zamrla, je treba vzplameneti: Kolumna radijca in televizijca Saša Hribarja; Radio Ga-Ga, Radijska oddaja, ki te dni praznuje 25-letnico neprekinjenega predvajanja.](#)

Poleg Hribarja je prvo oddajo soustvaril Boštjan Škrab, v naslednjih so se pridružili še Tomo Pirc, Robert Škerjanc, Matej Rus in Boštjan Lajovic. Ti so ekipo kmalu zapustili. Leta 1991 se je za približno leto dni Hribarju pridružil Emil Filipčič, pisatelj, dramatik in igravec, z Markom Dergancem član tandema radijske igre *Butnskala* Radia Študent.

Za razvoj *Radia Ga-Ga* je *Butnskala* pomembna kot predhodnica, ustvarjena s podobnim načinom delovnega procesa kot *Radio Ga-Ga*. Improvizirana oddaja, za katero je prva varianta nastala že leta 1971, je ludistična nadaljevanka z absurdnim humorjem, ki je pred radijske sprejemnike privabljala poslušalce v letu 1979. Radijska igra *Butnskala* se začne odvijati, ko Ervin Kralj ponoči sreča Profesorja. Ta ga vpelje v skupino ljudi, ki se za zabavo in sprostitev z glavo zaletavajo v skalo. Absurden začetek je svoje nesmisle nihal drugega za drugim, *Butnskala* pa je, ne da bi se tega zavedala, kritizirala politično garnituro in vplivneže. Potek dogodkov v igri nima neposrednih asociacij na takratne politične dogodke in je po besedah Marka Derganca nastala iz »čistega veselja do zafrkancije«.¹⁵ A kmalu je prerasla svoje začetne okvirje, postala je kulturna, poslušalci so jo snemali na kasete in si jih med seboj posojali, nekatere odlomke so znali celo na pamet. Do danes je iz nje nastalo več prikrojitev za druge medije: leta 1985 je nastal istoimenski celovečerni film, leta 1991 je bila izdana na petih avdio kasetah, od leta 2002 je dostopna na CD ploščah, leta 2014 je izšla v stripu s podnaslovom *Kulturna radijska igra v besedi in sliki*, letos je nastala celo gledališka predstava v koprodukciji Prešernovega gledališča Kranj in Slovenskega mladinskega gledališča. Takšen širok avditorij je dosegla predvsem zato, ker so jo razumeli kot kritiko ali odpor proti tedanji politični ureditvi.

Emil Filipčič je zaznamoval *Radio Ga-Ga*, čeprav je bil soustvarjalec le leto dni. Hribar je takrat igral okoli 20 oz. 30 likov, ki pa jih je Filipčič, ki je po Hribarjevih besedah znan po svoji destruktivni drži, ubil. Hribar je tako ostal brez likov. Med prvimi takimi liki iz tistega časa sta škrlatni kozel Ignac in devica Surla. Po odhodu

¹⁵ Iz zapisa ob gledališki predstavi, dostopno na: [Butnskala](#).

Filipčiča je Hribar kar nekaj let delal program sam, časovno pa se je oddaja skrajšala z osmih ur na dve uri in kasneje na uro in pol.

Leta 2000 se je Hribarju pridružil Jure Mastnak, takrat še dijak Gimnazije Jožeta Plečnika Ljubljana (Šubičeve gimnazije) in velik oboževalec *Radia Ga-Ga*. Sprva je na Radiu Slovenija samo poslušal oddaje, ki so potekale v živo, kmalu pa je predstavil svoje prve like: lika po imenu Luljo Mirči (imitacija Mirana Ališiča) in Jeremija ter lik Srečka Katanca, imenovanega Sračko. Oddaji se leto dni kasneje priključi Jasna Kuljaj, imitatorica Helene Blagne, a se kmalu ne pojavlja več redno, kasneje pa se dokončno poslovil. Njen razlog za odhod je bil v tem, da je imitirala samo eno osebo, pri razvoju njenega lika pa tudi ni bilo napredka. Marjan Šarec, ki je nastopal v satirični televizijski oddaji *Tv Poper*, obogati *Radio Ga-Ga* leta 2003. Njegove prve vloge so bili Srac (imitacija Radka Poliča – Raca) ter liki Saša Pečeta, Matevža Krivica, kasneje še Karla Erjavca in Janeza Drnovška, veliko priljubljenost pri občinstvu pa je doživel pri izmišljenem liku Ivanu Serpentinšku. Ta je podoba stereotipnega Slovenca, podeželskega človeka, gorenjskega kmeta, ki ima rešitve za vse probleme in je mojster za vse. Stvari se loti z »zdravo kmečko pametjo« in/ali uporabo kmetijske mehanizacije, poenostavlja stvari in je zelo iznajdljiv. Z ljudmi vzpostavlja neposreden odnos, saj vsakemu, tudi politiku, pove, kar mu gre, tak je tudi v interakciji s publiko. Šarec je veliko nastopal na odrih po Sloveniji v vlogi Ivana Serpentinška, za kar je izpilil njegovo zunanjo podobo kmeta. Serpentinška lahko označim za večnega nergača, saj svoje nezadovoljstvo stresa na vse in vsakogar, sploh na svojo ženo, celotno žensko populacijo, politike, državo, državne službe in birokracijo. Zanimiv dvojec ustvarita skupaj s sinom Mirkom, ki ga upodablja imitator Tilen Artač. Šarec se je od lika Serpentinška in imitiranja poslovil leta 2010, saj je kandidiral na lokalnih volitvah in postal župan Občine Kamnik.

Tilen Artač in Jure Godler sta se pridružila ekipi *Radia Ga-Ga* leta 2004, potem ko sta debitirala v televizijski oddaji *Tistega lepega popoldneva* v rubriki *Pet minut slave*. Tony Blair, George Bush in Mr. Bean so prve Godlerjeve imitacije v *Radiu Ga-Ga*, Artač pa se je najprej lotil likov Janeza Podobnika, Svetlane Makarovič in

Slavka Gabra. V letu 2009 se je oddaja vnovič skrajšala, in sicer na 50 minut programa, Godler pa se je odločil, da zapusti ekipo. Artač je ostal in je danes ključni član v verigi gagajevstva.

Leta 2007 je član ekipe *Radia Ga-Ga* za kratek čas postal Klemen Slakonja, ki je imitiral osebe iz glasbenega sveta: Anžeja Dežana, Jana Plestenjaka, Roka Kosmača in Fredija Milerja.

V letu 2010 se je imitatorjem pridružil Nejc Mravlja, ki imitira Arturja Šterna, leta 2012 pa Aleksander Pozvek z liki Karla Erjavca in Igorja Lukšiča. Zadnji član, ki so ga v ekipo pritegnili leta 2014, je Marko Cirman, imitator Tomaža Hudomalja, Ane Kobal in popularnega nizozemskega kuharja Rudolpha van Veena.

V vseh 25 letih se je za krajše obdobje pojavilo še več drugih imitatorjev, ki so pomagali ekipi, danes pa *Radio Ga-Ga* sestavljajo Sašo Hribar, Tilen Artač, Jure Mastnak, Nejc Mravlja, Aleksander Pozvek, Nejc Krevs (s fiktivnim likom apostolom Krevsom) in Marko Cirman. Nekdanji člani se občasno še vedno pridružijo ali pokličejo v oddajo in se tako vključijo s svojimi imitacijami.

Hribar danes v veliki meri vodi in usmerja pogovor imitiranih likov, sam se le občasno priključi s svojimi imitacijami. Liki ga nagovorijo kot voditelja ali novinarja, redko ga kakšen izmed likov pokliče po imenu ali priimku. S tem mu je podeljena vloga radijskega napovedovalca, zabriše pa se njegov osebni angažma pri ustvarjanju oddaje. Imitirani liki so prepoznani obrazi političnega sveta, sveta medijev, športa, veliko pa je fiktivnih likov, vsak s svojimi prepoznavnimi karakteristikami.

Resnične osebe, ki jih Hribar imitira, so: Janez Janša, Franc Rode, Sandi Čolnik, Lado Ambrožič, Andrej Šifrer, Boris Cavazza, Stane Dolanc, fiktivni pa: Guzman – star jugoslovanski vojaški general, sedemletni otrok Bozo, gorenjski domoljubni kmet Martelanc, starka Cilka. Jure Mastnak od resničnih oseb imitira politike: Zorana Jankovića, Franceta Bučarja, Branka Grimsa, Danila Türka, Franca

Kanglerja; športne komentatorje in osebe iz športnega sveta: Iva Milovanoviča, Mirana Ališiča, Martina Strela, Zmaga Sagadina, Janeza Kocijančiča, Andreo Massija; prepoznavne osebe Mirka Strojana, Salome, Slavoja Žižka, Igorja Bavčarja, Alojza Urana in druge. Liki Tilna Artača so politiki: Borut Pahor, Dimitrij Rupel, France Cukjati, Janez Podobnik, Andrej Bručan, Gregor Golobič, Breda Pečan, Milan Kučan; osebe iz športnega sveta: Zlatko Zahovič, Miha Žibrat; novinarji, voditelji: Slavko Bobovnik, Marcel Štefančič, Mojca Mavec, Danica Lorenčič ter drugi prepoznani glasovi: Boško Šrot, Svetlana Makarovič, Jože Potrebuješ, Elka Strojan. Njegovi fiktivni liki so: Mirko Serpentinšek mlajši in psihologinja Ifigenija. Nejc Mravlja imitira Arturja Šterna in Rada Pezdirja, Aleksander Pozvek pa Karla Erjavca, Igorja Lukšiča in Mira Cerarja. Imitacije Marka Cirmana prepoznamo kot glasove Tomaža Hudomalja, Ane Kobal, Martine Ratej, Gorana Obreza ter nizozemskega kuharja Rudolfa van Veena.

Koncept oddaje je tak: v 50 minutah, kolikor traja oddaja vsak petek po 10. uri, se ustvari ena ali več situacij, v kateri se znajdejo imitirani liki. Komunicirajo med sabo ali z novinarjem, običajno o aktualnih političnih preobratih, gospodarskih mahinacijah, športnih dosežkih, naravnih nesrečah, splošnem dogajanju v Sloveniji. Pri tem imitatorji parodirajo svoje like na tak način, da vsak lik zagovarja svoje stališče, običajno prekrivno s tistim, ki ga imajo resnične osebe, ki so podlaga za imitacijo, povedo svojo zgodbo, kakšen dogodek iz življenja, načrte za prihodnost. Teme svojega govora profanizirajo, vrednostno relativizirajo, približajo običajnemu človeku, karikirajo osebnostne lastnosti in omejenosti upodobljenih oseb, pretiravajo, na satiričen ali ironičen način podajo kritiko ne le teh oseb, temveč tudi slovenskih političnih razmer, družbe ter splošnih človeških slabosti. Razkrivajo se različne mentalitete in stereotipi,¹⁶ v komunikaciji se hkrati znajdejo tako fiktivni liki kot liki resničnih oseb¹⁷ ali povsem nepričakovane kombinacije,¹⁸

¹⁶ Primer za to sta Elka in Mirko Strojan, ki sta iznajdljiva, a slabo izobražena Roma, ki se nelegalno ukvarjata s preprodajo ukradenega bakra, polna sta novih idej in rešitev.

¹⁷ Npr. Mirko Serpentinšek mlajši in lik Franca Rodeta, psihologinja Ifigenija z likom Iva Milovanoviča idr.

¹⁸ Npr. Elka Strojan in Milan Kučan.

liki so večkrat na neobičajnih prostorih.¹⁹ Pogovore, komentarje, ideje nadgrajujejo celo tako dolgo, da postanejo absurdne in v resničnosti povsem nemogoče in ravno to deluje smešno, včasih pa je že v izhodišču situacija zamišljena kot nemogoča. Očitno je istočasno delovanje parodije, ironije, karikature in satire. Liki namreč hkrati komentirajo npr. politično dogajanje (satira), posnetek glasu parodirane osebe deluje smešno, a prepoznavno (parodija), z veliko pretiravanji (nastane karikatura govora resnične osebe), v povedani misli pa je zaznati posmeh, z njo se govori drugo, kot se misli (ironija). V imitaciji ne gre vedno nujno za tako razmerje omenjenih elementov, lahko jih je več ali manj, odvisno od situacije in njenega razvoja.

Postopke parodije in satire, ki imajo v *Radiu Ga-Ga* komičen učinek, lahko po Maji Žorga razvrstimo na besedno komiko, značajska komiko in situacijsko komiko. Besedna komika se kaže z besednimi igrami (nonsensom, medjezikovnimi besednimi igrami, homonimi), spreminjanjem jezikovnega registra (uporaba narečij, naglasov, tujk, nižanje ali višanje jezikovnega registra z leksikalnimi izbirami, konotacijske izpeljanke, uporaba drugih govornih sistemov, namerne ali nenamerne jezikovne napake), parodizacijo jezika (specifike govora imitiranih oseb), gostobesednostjo, redkobesednostjo, besednim neredom, blebetanjem, parodičnimi aluzijami, tropi in figurami (hiperbola, litota, antiteza, primera, sinekdoha), pomanjkljivo notranjo logiko ter pomanjkljivo pragmatično povezavo. Značajska komika se v prvi vrsti kaže s prevzemanjem tuje in prikrivanjem lastne identitete, kar je prekrivno s postopkoma oponašanja in posnemanja. Gre za oponašanje v sami osnovi, torej glasovno imitacijo in prekrivnost mentalitete imitiranega lika z mentaliteto imitirane osebe, torej predloge. Značajska komika je opazna tudi v izpostavljanju prevladujoče značajske lastnosti in dvoličnem obnašanju. Poteza komičnega je situacijska komika, v katero sodita ponavljanje z avtomatizmom, kamor se vmeša tudi povezava presenečenja s pričakovanjem, in

¹⁹ Npr. Elka Strojjan se oglašča iz evropskega parlamenta v Bruslju, kar je parodija na obisk Alenke Bratušek v Bruslju, kjer je prepričevala Evropsko komisijo, da Slovenija ne potrebuje pomoči EU, sploh opazno v tem, da lik Elke Strojjan ponavlja izrečene besede Alenke Bratušek na televizijskem kanalu CNN: »We don't need money, we just need time.«

spojitev nezdržljivega, tako na ravni oseb in dogodkov (Žorga 2009: 173–190). Posamezne razlage teh postopkov bom podala v nadaljevanju ob obravnavah odlomkov oddaj.

Radio Ga-Ga je v veliki meri izpeljan improvizirano. Z gibi, mimiko in zapiski na papirju Hribar in sodelavci sproti vodijo ter usmerjajo začeto situacijo. Občasno se pred oddajo dogovorijo za temo in osebe, ki bodo nastopile, dogovorijo se tudi za morebitne zvočne efekte. Oddaja je kontaktna, poslušalci kličejo v studio in se pogovarjajo s Hribarjem, včasih se želijo pogovoriti tudi z imitiranimi liki, tako fiktivnimi kot liki konkretnih oseb. Stalnica te oddaje je začetni in končni avizo, ki se včasih zasliši še ob zamenjavi teme ali likov ali ob navalu smeha v studiu. Predvajan je del skladbe *Radio Ga Ga* britanske skupine Queen, saj od tod izvira tudi naslov oddaje. V enem izmed intervjujev je Hribar dejal, da je zamisel za poimenovanje oddaje prišla od Queenov. Zdelo se mu je zanimivo besedilo, saj je v začetku 90. let 20. stoletja, ko se je oddaja začela predvajati, radijski medij v primerjavi s televizijo izgubljal veljavo.²⁰

Oddajo torej sestavljajo improvizirane ali delno igrane situacije, ki imajo svoje vzore v *commedii dell'arte*. Te situacije na satiričen, parodičen, ironičen in/ali karikiran način komentirajo oz. kritizirajo dogajanje v Sloveniji, Evropi in svetu, sploh politično delovanje. Te situacije so časovno različno dolge, nekatere trajajo nekaj minut, nekatere od začetka do konca oddaje, nekatere se nadaljujejo celo v več oddajah. Zgodi se, da določene motive obudijo tudi po dolgem času. Primer za to je motiv nogometne tekme naših politikov, ki se je kasneje še večkrat pojavil; najprej se je nogometna tekma politikov še enkrat ponovila, v eni izmed oddaj približno pol leta kasneje pa se je preoblikovala v nogometno tekmo slovenskih tajkunov v zaporu. Tudi časovno različno dolge situacije predstavim v nadaljevanju diplomskega dela.

²⁰ Dosegljivo na: [Radio Ga-ga: Osem ur s kondomom na glavi: Intervju s Sašom Hribarjem ob 18-letnici Radia Ga-Ga.](#)

Ob trenutkih, ključnih za slovensko in lokalno politiko, se Hribar v *Radiu Ga-Ga* oglasi kot poziv politikom, kot glas ljudstva, v čigar imenu kritizira pokvarjenost poslancev, nedelovanje pravne države in s tem neenakost pred zakonom. Elitam pripisuje boj za moč, slavo, oblast, vpliv in denar, pri tem pa pozabijo na čast, ugled, ponos, dostojanstvo, poštenje. Hribar zelo redko s kakšno izjavo ali kritiko neposredno izrazi svoje mnenje, a si je daljši, strukturiran ekskurz z več kritičnimi bodicami dovolil ob protestih po državi, ki so konec leta 2012 pretresali slovensko javnost. Spomnimo, začelo se je s protesti v Mariboru, ko so ljudje na ulicah izražali nezadovoljstvo z občinskim vodstvom, netransparentnimi posli občine in s sporno postavitvijo radarjev za merjenje hitrosti voznikov. Nezadovoljstvo Mariborčanov, ki se je razplamtelo tudi v izgrede, se je razširilo na celotno državo in kmalu je sledilo več vseslovenskih vstaj, ki so na ulice priklicale nezadovoljne množice v večjih slovenskih mestih. V teh demonstracijah so protestniki vseh generacij jasno izražali nezadovoljstvo z delovanjem vlade, ki jo je takrat vodil Janez Janša. Takrat se je zdelo, da se dejansko lahko država spremeni na bolje, zato nikogar več ni bilo strah povedati svoje.

Tudi Sašo Hribar je takrat kar pet oddaj namenil javni kritiki politike, vendar ne skozi preobleko imitacije, ampak kot svoj lasten komentar družbenih razmer. Prva takšna oddaja je bila na sporedu 30. novembra 2012, sledile pa so še 7., 14., 21. in 28. decembra 2012. V prvi oddaji je Hribar napovedal dobrodelno akcijo, katere temeljni načrt je bil tak: vsak politik, ki je bil od leta 1990 v parlamentu in ima toliko čuta, da lahko reče: »Sram me je, sem odgovoren za to stanje v državi,« naj bi poklical v studio ali prišel na Radio Slovenija. Daroval bi 1.000 evrov za revno družino, bistvo pa je v tem, da bi prispevali gotovino, torej neobdavčen denar na roke, kar so oblastniki delali vsa leta. Teh oddaj ni delal na svojo roko, ampak so za njim stali in ga podpirali direktor Radia Slovenija Miha Lamprecht, takratna urednica Prvega programa Radia Slovenija Darja Groznik in takratni urednik Uredništva razvedrilnega programa na Prvem programu Janko Petrovec. V tej in vseh naslednjih oddajah so se klici poslušalcev kar vrstili, javila se je tudi Spomenka Hribar, ki se je odzvala na akcijo. Povedala je, da se čuti soodgovorno in prevzema odgovornost, saj je bila med letoma 1990 in 1992 poslanka v

državnem zboru in je pripravljena darovati 1.000 evrov.²¹ Hribar je povedal, da tudi *Radio Ga-Ga* ni več to, kar je bil včasih. Gre za posebno situacijo, zato čuti, da mora žrtvovati humoristično oddajo. V eno izmed teh oddaj je poklical poslušalec, ki po naključnem redu našteje nekaj politikov z obeh polov in celo ustavnega sodnika in jih zelo negativno označi. Kritizira tudi medije in njihove vnaprej pripravljene zgodbe. Posnetek tega klica se je takrat hitro razširil po družabnih omrežjih in elektronski pošti. Na spletnem portalu Youtube je poimenovan kot Klic, ki ga je vredno slišati in ima več kot 132.000 ogledov.²² V oddajo je poklicala ženska, kateri je Spomenka Hribar darovala 1.000 evrov. Javno se ji zahvali in pove, da ni pričakovala tako tople in razumevajoče sogovornice. *Radio Ga-Ga* klicatelji označijo za najresnejšo oddajo tistih dni, ogorčenje nad politiko in njihovo neodzivnostjo pa se je iz oddaje v oddajo samo stopnjevalo. Hribar je ugotovil, da se je namen dobrodelnih prireditev od leta 1992 do 2012 spremenil. Leta 1992 so bile dobrodelne prireditve namenjene zbiranju sredstev, da bi se vsi otroci med zimskimi počitnicami udeležili smučanja in da bi poleti odšli na morje. Leta 1992 je bila miselnost taka, da v Sloveniji ne smemo imeti otrok, ki si ne morejo privoščiti morja ali smučanja. Hribar je povedal, da je leta 2012 dobrodelnih akcij več kot kdajkoli, zbirajo se pa osnovna sredstva za preživetje, za urejanje bivanjskih razmer, kar pa je najhujše, za zdravniško oskrbo otrok, ki jim je starši ne morejo privoščiti.

Cikel teh petih oddaj je bil najdaljši Hribarjev odmik od zasnove običajne oddaje. S tem ko akcija ni obrodila sadov in se je pozivu odzvala samo ena bivša poslanka, je bila realni prikaz satire v praksi. V toku oddaj je želel sam že nekajkrat zaključiti z akcijo, ki se je tako ali tako začela kot satira, vendar ga je vedno znova ali komentar sodelavcev ali telefonski klic spet spodbudil k nadaljnjim razmišljanjem o zgrešenosti državnega sistema, o manku, celo zavračanju prizadevanja, da bi kaj spremenili na bolje, sploh pa nezmožnosti empatije. Da bo njegova, sicer zelo surova, iskrena, neizprosna, celo predrzna kritika odmevna in zanimiva za

²¹ Ta telefonski pogovor je dostopen tudi na spletni povezavi, in sicer od 4. minute in 50 sekund dalje na: [Radio Ga-Ga: Spomenka Hribar](#).

²² Dostopno na: [Klic, ki ga je vredno slišati](#).

poslušalce in da bo z njo nagovoril tako številno občinstvo, se ni dalo predvideti. V času demonstracij, ko je v ljudstvu vrel upor, ko so izražali svoja nestrinjanja z nedotakljivo politično elito, je bil njegov angažma pri ljudeh še kako dobrodošel, saj je Hribar na glas povedal tisto, kar je na ulicah sporočalo preslišano anonimno ljudstvo. Pokazalo se je, da je njegova satira na nacionalnem mediju nujna in potrebna upoštevanja.

Ob ustaljenem studijskem procesu ustvarjanja *Radia Ga-Ga* ekipa ob posebnih priložnostih pripravi oddaje tudi na svojstven način. Aprila 2015, ko je oddaja praznovala svojo 25. obletnico, so v studio 14 Radia Slovenija povabili nekdanje imitatorje in goste, ki so poleg stalnih Hribarjevih sodelavcev pred publiko predstavili najpopularnejše like. Od nekdanjih in gostov so se predstavili Ana Tavčar Pirkovič (imitirala Tino Maze, Lorello Flego, Angelo Merkel, Vesno Vuk Godina, Bernardo Jeklin), Jasna Kuljaj (imitirala Heleno Blagne) in Renato Vindiš (imitiral Franca Kanglerja, Jožefa Jerovška, Damjana Murka, Mateja Lahovnika, Fredija Milerja, Zorana Predina). V sklepnem delu praznovanja 25-letnice so se zahvalili Emilu Filipčiču, Boštjanu Škrabu, Sreču Katoni, Andreji Krevs in Marjanu Šarcu. Od leta 2013 Radio Slovenija soustvarja program v okviru Noči v stari Ljubljani. Letos je bila ta še prav posebna, saj je 26. avgusta ekipa *Radia Ga-Ga* dopoldne pripravila studijsko oddajo, v kateri so se spomnili svojih začetkov in razvoja skozi leta, zvečer pa so praznovali tisočo oddajo, ki so si jo poslušalci lahko ogledali v živo na Novem trgu v Ljubljani, teden dni kasneje jo je Radio Slovenija predvajal v programu.²³

Hribarjevo delovanje na radiu je skozi leta prineslo več franšiz oz. podaljškov *Radia Ga-Ga*. Najodmevnejša je razvedrilna televizijska oddaja *Hri-bar*, ki je bila na sporedu med letoma 2004 in 2010. Zaradi večkrat domnevno sporne vsebine so vodilni na RTV dolgo napovedovali njeno ukinitvev, a je vseeno bila na sporedu vsak teden ob sobotah zvečer. Zastavljena je bila kot enourna pogovorna oddaja,

²³ Dostopno na: [Radio Ga-Ga: 1000. oddaja](#).

saj je voditelj Sašo Hribar gostil do dva znana gosta. Scena je bila pripravljena v stilu mafijskih barov, s točilnim pultom, v katerem je stregla brhka mladenka, s statisti, ki so predstavljali ostale goste v baru, ter posnemovalcem mafijca Dona Corleona. Oddajo je bogatil nastop mladih perspektivnih pevk, svojevrstno novost v takratnem televizijskem prostoru pa so predstavljali liki, ki so bili animacije slovenskih politikov, z glasovi pa so jih opremili imitatorji *Radia Ga-Ga* (Sašo Hribar, Jure Mastnak, Marjan Šarec, Tilen Artač, Jure Godler, Nejc Mravlja, Jasna Kuljaj, Renato Vindiš) in nekateri drugi sodelavci, med njimi Eva Škofič Maurer, Vlado Novak, Vedran Begović, Nejc Ravnihar, Nenad Milikič in Boštjan Bonin. Kljub neprestanim grožnjam o ukinitvi oddaje je Hribar v februarju 2006 gostil tudi takratnega predsednika države Janeza Drnovška. To je bila po Hribarjevem navajanju v oddaji prva oddaja razvedrilnega programa, na katere vabilo se je predsednik Slovenije odzval.²⁴

Animacije z govornim posnemanjem gagajevcev so sledile še v odlomkih zabavnih televizijskih oddaj *Zaigraj še enkrat, sam*,²⁵ *Poldnevnik*²⁶ ter *Kdo si upa na večerjo?*,²⁷ trenutno pa so animacije našle mesto v oddaji *Bučke*.²⁸ Več kot štirideset animiranih likov pa je v letu 2014 našlo svoje mesto tudi v celovečernem animiranem filmu *Dobrodošli v Jebovlju*.²⁹ Jebovlje so poimenovali idilično mestece na sončni strani Alp, kjer vlada drama s talci, ki jih ustrahujeta Zoki in Ivan. Nekaterim uspe pobegniti, drugi čakajo pomoč iz Bruslja. Ustvarjalci so film označili za prvi animirani političnosatirični celovečerec pri nas.

Radio Ga-Ga ni zgolj radijska oddaja, saj ga lahko vsaj od januarja 2007 poleg slušnega spremljamo tudi preko vidnega prenosnika. Multimedijski center RTV snema dogajanje v studiu in posnetke oddaj objavi v svojem arhivu. *Radio Ga-Ga* nam tako ponuja izbiro, ali ga spremljati preko radijskih valov v živo, v živo lahko

²⁴ Dostopno na: [Hri-bar: dr. Janez Drnovšek](#).

²⁵ Dostopno na: [Zaigraj še enkrat, sam](#).

²⁶ Dostopno na: [Poldnevnik](#).

²⁷ Dostopno na: [Kdo si upa na večerjo?](#).

²⁸ Dostopno na: [Bučke](#).

²⁹ Dostopno na: [Dobrodošli v Jebovlju](#).

spremljamo video vsebino preko spletne strani,³⁰ v arhivu radijskih oddaj na spletni strani lahko poslušamo posnetek oddaje ali si ogledamo video posnetek. Najnovejša možnost spremljanja oddaje je preko podcasta³¹ ali preko spletnega portala iTunes.³²

Imitator Jure Godler je leta 2008 v knjigi izdal opise in zgodbe radijske oddaje z naslovom *Radio Ga-Ga – Razgaljeni: Popolnoma nepopolna biografija komične skupine Radia Ga-Ga*. V njej so Godlerjeve interpretacije nastopov ekipe *Radia Ga-Ga*, od njihovih začetkov v studiu, do njihovih nastopov po vsej Sloveniji in celo prigod v oddaji *Hri-bar*, vse podkrepljeno s slikovnim gradivom. Iz knjige izvemo, da so s svojimi imitacijami Hribar, Mastnak, Artač in Godler nastopili celo na Kredarici in tam zabavali gornike, med katerimi je bil tudi takratni predsednik vlade Janez Janša.

Poleg že omenjenih nastopov med nekakšen podaljšek *Radia Ga-Ga* sodi tudi gledališka predstava *Radio Ga-Ga*, ki so jo Hribar in sodelavci igrali na odrskih deskah SiTi teatra ali gostovali po različnih slovenskih krajih. V njej imitatorji glasovno posnemajo svoje like, ne sledijo pa njihovi zunanji podobi. Tako smo priča preskoku iz ene glasovne imitacije v drugo mentaliteto in glasovno podobo.

³⁰ Dostopno na: [Prvi program Radia Slovenija](#).

³¹ Dostopno na: [Radio Ga-Ga: Podcast](#).

³² Dostopno na: [Radio Ga-Ga: iTunes](#).

7 PARODIJA IN SATIRA V RADIU GA-GA

Parodija in satira sta stalnici oddaje *Radio Ga-Ga*, a sta hkrati tudi njen namen. Skozi parodirane like medijsko prepoznavnih ljudi odseva satira, ki komentira pojave v družbi, politiki, kulturi in športu. A kaj je tisto, kar naredi *Radio Ga-Ga* parodično, satirično, smešno, humorno, posebno? Na to vprašanje sem skušala dobiti odgovor, ko sem se odločila za obravnavo izbranih delov oddaj. Zaključene odlomke oddaj, v katerih v različnih kontekstih nastopijo znane osebe, imenujem situacije. V eni oddaji se lahko pojavi ena situacija ali več, odvisno od zastavljene osnove in improvizacije, ki pripelje do zaključka situacije. Za obravnavo sem izbrala štiri situacije, ki so se mi kot redni poslušalki oddaje posebej vtisnili v spomin. Zaradi lažjega navezovanja na situacijo sem jih sama poimenovala, in sicer glede na njihovo vsebino. Tako so izbrane situacije: *Serpentinška rešujeta plinsko krizo* (januar 2009), *Pahor na Japonskem* (marec 2013), *Kučanu odtujijo žlebove* (april 2013) in *Mirko Serpentinšek kupil cerkev* (april 2014). Skupno gre za slabih 40 minut programa, kar ni niti za vzorec ob obsežnem opusu tisočih oddaj.

Moje delo pri obravnavi situacij je potekalo v več fazah. V arhivu oddaj na spletnih straneh RTV Slovenija³³ so oddaje *Radia Ga-Ga* na voljo poslušalcem od 5. januarja 2007, oddaje pred tem datumom pa niso dostopne. Izbrane situacije so tako mlajšega datuma. Svetujem, da se izbrane situacije poslušajo, saj slušni prenosnik³⁴ razreši veliko morebitnih nejasnosti glede govornega jezika, ki jih morda zbuja transkripcija situacij v Prilogah tega diplomskega dela. Povsem v začetku obravnave izbranih situacij sem najprej poslušala odlomke in govornji jezik zapisala. Pri tem sem se oprla na Navodila za transkribiranje pogovorov³⁵ in jim sledila vsaj glede redukcij glasov, polglasnika, zapisovanja oblik pomožnega glagola »biti« in zaimka »se/si«, tudi v oblikah za prihodnjik, premen po zvenečnosti, mašil, domačih ter tujih lastnih imen, kratic, petja in daljših premorov.

³³ Dosegljivo na: [RTV: arhiv oddaj](#).

³⁴ Tudi vidni prenosnik, če se ogledajo videoposnetki oddaj.

³⁵ Dosegljivo na: [Sporazumevanje v slovenskem jeziku – Govorni korpus GOS: Navodila za transkribiranje pogovorov – javna](#).

Z zapisanim sem se skušala čim bolj približati dejanskemu govoru. Zaradi hitrosti govora, hkratnega ali nerazumljivega govorjenja, prekinitev, skokov v besedo in dobesednega zapisovanja je to bil najbolj zamudni del obravnave situacij, a sem zato dodobra spoznala situacijo, kar mi je pomagalo pri argumentaciji. Vse situacije sem poskušala obravnavati na podoben način. V tej fazi obravnave sem zapisala vsebino glede na potek odvijanja situacije. Sledila je obravnava satiričnih, parodičnih, smešnih izjav in razlaga besedne, značajske ter situacijske komike. Pri posameznih likih sem obravnavala govorno podobo, potem pa zapisala, kako se v situacijah izkazujeta parodija in satira.

7.1 Serpentinška rešujeta plinsko krizo

Kontekst te situacije je tak: V letu 2008 je Rusija grozila s prekinitvijo dobave zemeljskega plina Ukrajini zaradi prepoznega plačevanja oz. neplačevanja kupljenega plina. Večkrat je pri tem prišlo do motnje dobave tudi v Evropi in stalne negotovosti, da bo tudi Evropska unija ostala brez plina, ki ga prek Ukrajine dobivamo iz Rusije. Leta 2008 je prisegla nova slovenska vlada in nova ministrica za obrambo je po Karlu Erjavcu postala Ljubica Jelušič, kateri je Erjavec predal posle. Osnova te situacije je bila zelo aktualna v času, ko je bila oddaja predvajana, saj se dejansko ni dalo predvideti, kako se bo rešila t.i. plinska kriza v Evropi.

Povzetek situacije na *Radiu Ga-Ga*: Slovenija naj bi se pripravljala na oborožen spopad z Rusijo, o čemer pa Karl Erjavec ne ve ničesar, saj ni več minister za obrambo. Z Ljubico Jelušič sta se ob predaji poslov poljubila, kar je pri novinarju sprožilo vprašanja. Državam, ki nimajo zemeljskega plina za ogrevanje, Ivan Serpentinšek dobavlja kaloriferje. S sinom Mirkom imata za izdelavo kaloriferjev uspešno podjetje na Kitajskem. Njuni zaposleni so delavni, z njimi uspešno komunicirata v kitajščini. Prvi kalorifer je kupila Milka, ki pravi, da so nastavitve zapletene in v tujem jeziku, zato je navodila prevedla v nemščino.

Hribar uvodoma pozdravi lik Karla Erjavca in namiguje, da sta se z novo ministrico ob predaji poslov poljubljala. Izreče, da sta se lizala. Besedna komika se kaže v leksikalni izbiri znižanega jezikovnega registra. V resničnosti novinar s profesionalno držo tega ne bi vprašal s takšnimi besedami, temveč bi izbral primernejše. V situaciji sledi besedna igra, pomešana z nonsensom in pomanjkljivo pragmatično povezavo, saj Ivan Serpentinšek Hribarjeva vprašanja prekinja, ker sledi hotenju, da bo povedal, kar si je zamislil. Vprašanja, ki so s pragmatičnega vidika za govorca slovenskega jezika običajna in razumljiva, preobrne v nesmiselnost njihovega dobesednega pomena. Hribarja namreč sili, da izreče vprašnji: »A bo?« in »Kaj je zdaj?«. Ob tem se po njegovem mnenju zastavi še vprašanje: »Kaj je pa bilo prej?«. Besedna komika se izpostavi tudi s tem, ko Ivan poskuša govoriti kitajsko, najprej zgolj oponaša kitajsko glasovno podobo, a nekaj pozdravnih besed dejansko pove v kitajščini. To je primer uporabe drugega – kitajskega jezikovnega sistema. Ivan razloži, da moraš biti za tisti jezik kot pes, dobro je, če tuliš. Izražena je komparacija kot ena izmed retoričnih figur. Komično deluje odstopanje od časovne logike, ko Ivan trdi, da je začel razmišljati o kaloriferjih pred 2. svetovno vojno. Ivan Serpentinšek je fiktivna oseba v srednjih letih, zato v tridesetih letih 20. stoletja nikakor ni mogel razmišljati o kaloriferjih in podjetju, ki bi jih sestavljalo. Prav tako možnosti ogrevanja s kaloriferji še ni bilo, ker je bila v gospodinjstvih še težava z elektrifikacijo in ker električne naprave še niso bile množično dostopne. Starka Milka, ki je kupila kalorifer, je delila svojo izkušnjo in iz slovenščine kmalu preklopi na nemščino. Ob njene nemške besede se spotakneta oba Serpentinška, sploh ko ona razloži, da je kalorifer rdeče barve. Ivan protestira, da v njem ni žice (*drot*), ona pa govori o rdeči barvi (nemško *rot*). To je primer medjezikovne besedne igre. Pri nastopajočih likih so opazne komične narečne značilnosti (pri Serpentinšku: ohka, kva, djal, boh var; pri Milki: fklopiš). Izbor besed zaradi govornega jezika poseže po stilno zaznamovanih besedah. Čustveno obarvane so nizke besede (usrati, dreko peko, lizati v pomenu poljubljati). Pogosto se pojavljajo tudi zvrstno obarvane besede (pogovorne: firma) in neknjižne pogovorne (merkati, štumfi, štala, drot). Komični besedni postopek je tudi gostobesednost, ki ga v nemščini prikaže Milka.

Situacijska komika je očitna v primeru, ko lik Erjavca pove, da on Rusije ne bo napadel. Za to sta dva realna razloga. Slovenija bi s svojo omejeno vojaško silo gotovo brez uspeha napadla močno rusko vojsko. Drugi razlog pa je, da Erjavec ni bil več minister za obrambo, saj je predal posle Ljubici Jelušič. Situacijska komika, ki je izražena s spajanjem nezdružljivega, se kaže tudi v samohvali Ivana Serpentinška, češ da ima talno ogrevano njivo z najmodernejšim sistemom na biomaso, napeljanim iz hleva. Talno ogrevanje stanovanja in njiva sta nezdružljiva elementa, hkrati pa je ogrevati njivo nesmiselno, celo absurdno. Komične nezdružljivosti je v situaciji *Serpentinška rešujeta plinsko krizo* še veliko: koncesija za kaloriferje je ena izmed njih, saj v resničnosti država take koncesije ne bi podelila. Študent Mirko ima podjetje na Kitajskem, kar poslušalca preseneti. To sicer kaže njegovo podjetnost (kar je že značajska komika), ampak je naivno verjeti, da študentje kaj takega ustvarijo v resničnem življenju. Mirko pojasnjuje, kako poteka delo v tovarni, s tem pa parodira stereotip Kitajcev kot cenene in izkoriščane delovne sile (češ da pridno delajo za pest riža na teden). Znano je splošno prepričanje, da je blago, ki ga Kitajci izvažajo na naš trg, nekvalitetno, kar izkoristi Ivan za svojo zgodbo o nogavicah njegove nečakinje, ki so imele del nogavic obrnjen naprej, drug del pa v drugo smer. Sprašuje se, ali imajo Kitajci tako obrnjene noge. S situacijsko komiko pa na nekvalitetno blago posredno opozori tudi Milka, ko pove, da se ob vklopu kaloriferja iz njega pokadi. Kombiniranje besedne in situacijske komike gradi na stereotipih in absurdu tudi v Ivanovi izjavi, da Kitajec ne bo imel naravnost oči, ne glede na to, kaj mu delaš. Spajanje nezdružljivega izkaže tudi Milka s svojo vlogo prevajalke, saj so to največkrat mlajše izobražene ženske, tu pa v tej vlogi nastopi starka.

Posnemanje je osnovna tehnika preoblikovanja predloge, ki zadeva govorno podobo govorcev, pa tudi mentaliteto likov. Značajska komika je izražena na osnovni ravni, saj imitatorji prikrivajo lastno identiteto in prevzamejo tujo – ali fiktivnega ali imitiranega lika. Prekrivni sta tako glasovna podoba in mentaliteta imitiranega lika. V tej situaciji je imitirana oseba samo Karl Erjavec, ostale (oba Serpentinška in Milka) pa so fiktivne osebe, ki so stvaritev imitatorjevih lastnih glasovnih in karakternih upodobitev. Erjavec se kot karikatura kaže tako, da pove,

da je hotel imeti opravka z obrambnim ministrstvom, a mu niso dovolili. S tem imitator Erjavca prikaže kot nekoga, ki ga resnično zanima samo funkcija ministra. Liku Karla Erjavca se skuša imitator čim bolj približati sploh pri njegovem očitnem izgovarjanju t .i. grgravega r³⁶, po čemer je njegov govor tudi najbolj prepoznan, glede na barvo ter višino glasu, hitrost govora. Tudi pri posnemanju govorne podobe gre imitator v karikiranje, saj pretirano poudarja njegove govorne posebnosti. Pri obeh Serpentinških so v ospredju značajske lastnosti, in sicer iznajdljivost, karierizem ter prepričanje, da sta sposobna za katerokoli funkcijo. Pri tem je jasna poenostavitev njunih karakterjev, ki se kaže z litoto na eni (o Serpentinških izvemo le, da sta tako kmeta kot podjetnika na Kitajskem) in hiperbolo na drugi strani (namišljena sposobnost, da sta dobra pri vseh nalogah, ki si jih zadata). Značaj starke Milke komično odstopa od stereotipov o starkah v tem, da se izkaže kot kvalitetna prevajalka iz nemškega jezika, saj kar sproti odgovarja v nemščini.

V situaciji je opaziti, da se Sašo Hribar vključuje v pogovor kot on sam, ne kot imitacija, spremlja in usmerja pogovor pa v vlogi izpraševalca oz. novinarja. Za njegov način spraševanja je izkazan t.i. burleskni slog, saj vzvišeno dikcijo meša z vulgarizmi.

Serpentinška rešujeta plinsko krizo je situacija, v kateri se prepletajo besedna, situacijska in značajska komika. Težko jih je ločiti in obravnavati posamezno, saj parodični in satirični gradniki delujejo sočasno. Komični postopki, ki so značilni za to situacijo, so medjezikovna besedna igra, nonsens, absurd, pomanjkljiva pragmatična povezava, gostobesednost, uporaba drugega jezikovnega sistema, pomanjkanje notranje logike, spreminjanje (nižanje) jezikovnega registra z narečnimi, stilno in zvrstno zaznamovanimi besedami ter s karikiranjem govorne podobe predloge. Karikiranje se kaže tudi v predstavitvi karakterjev s poenostavitvijo njihovih značajev z litoto na eni strani in pretiravanjem v distribuciji značajskih lastnosti s hiperbolo na drugi strani. Prekrivanje lastne identitete kot značajska komika je vzpostavljena v odnosu med imitatorjem in likom, saj imitator

³⁶ O t.i. grgravem r piše Toporišič v Slovenski slovnici, ki je značilen tudi za nekatera narečja.

izkorišča lik za svoje sporočanje. Postopki parodije in satire, ki se še pojavijo v situaciji kot del značajske komike so: presenečenje, stereotipi in spajanje nezdržljivega. Gotovo je v situaciji skritih še več navezav na predlogo, prepoznavanje pa je odvisno tudi od poslušalcev samih.

7.2 Pahor na Japonskem

V predvolilni kampanji za predsednika države je Borut Pahor v okviru projekta *Skupaj za skupno* opravljal različne poklice, saj se je s tem skušal približati potencialnim volivcem. Med drugim je opravljal dela kot smetar, cestar, mesar, frizer, inštruktor plavanja za otroke, kmet, solinar, reševalec, branjevec, gasilec, novinar, pek, picopek, napovedovalec jutranjega radijskega programa, delal je v mlekarni, obrezoval živo mejo, polagal asfalt, delal v tovarni nogavic. Borut Pahor je v začetku marca 2013 odpotoval na tridnevni obisk na Japonsko, kjer se je med drugim srečal z japonskim cesarjem in to so gagajevci vzeli za izhodišče obravnavane situacije.

Povzetek situacije v *Radiu Ga-Ga*: Predsednik Borut Pahor je obiskal Japonsko, kjer ga je sprejel cesar. Dela, ki jih je tam opravljal, so bila kot nadaljevanje njegove predvolilne kampanje, in sicer je urejal mrlične za pogreb, odvažal je smeti, pripravili so mu presenečenje, saj se je preizkusil kot gejša, za konec pa je prečrpaval fekalije iz največjega javnega stranišča na Japonskem. Pri tem ga je spremljala številna državniška delegacija z japonskim cesarjem, ki je sproti komentiral opravljeno delo. Pahor na svojem »delovnem« obisku ni naletel na nobeno težavo, saj je vaje del, ki jih opravlja tudi v Sloveniji. Za konec so predstavljeni rezultati, in sicer je očistil šeststo kubičnih litrov fekalij, opral sedemintrideset mrličev in kot gejša zadovoljil sedem Japoncev.

Celotna situacija je zastavljena kot parodija na Pahorjevo predvolilno kampanjo, za izgovor, da jo gagajevci parodirajo, pa so izbrali Pahorjev obisk na Japonskem. Snovalci oddaje so združili državniški obisk s predvolilno kampanjo oz. z deli, ki jih je Borut Pahor v kampanji opravljal, ustvarjen pa je kontrast, saj sta v tej situaciji ta

dva elementa nezdržljiva s funkcijo predsednika, pa tudi s protokolom državniškega obiska. Na začetku situacije Hribar namigne na ljudske vstaje, ki so se takrat vrstile že približno pol leta, saj pove, da je ekipa *Radia Ga-Ga* pripravljena na velike demonstracije, ki jih ironično označi kot čudovit dogodek. Gre za satiričen komentar političnega dogajanja in ironijo na Radio Slovenija, saj naj bi bil to »ljudski radio, namenjen tistim, ki niso zadovoljni«.

Lik Pahorja v svojih odgovorih uporablja besede, ki jih vedno znova slišimo v njegovih govorih, te so: odgovornost, zaupanje vase, karizma, to je zelo pomembno, iskra v očeh, samozavest, boljša vizija, sodelovati. Izriše se karikiran lik Pahorja, ki je značilen za parodijo. Lik Pahorja pove, da gre na Japonsko, da bo Slovenijo popeljal v državo, ki je še bolj razvita od nas. S tem ironično sporoča, da je Slovenija sicer razvita, ampak so nekatere države še bolj, zato jih je potrebno in pomembno obiskati. V izraženo situacijsko komiko sodi ponavljanje, ki se skozi situacijo stopnjuje v avtomatizem, pri tem pa Pahor z vedno istimi besedami in rutinskim opravljanjem del, brez razmisleka o njihovi primernosti, izgublja človeškost in postaja po vsebini povedanega podoben robotski napravi, ki izpolnjuje nastavljene ukaze. Ne glede na to, kako absurden izziv mu na Japonskem pripravijo, on vsako delo opiše z enimi in istimi puhlimi frazami. Pove, da je že nabral izkušnje o tem v Sloveniji, kar pa je zelo pomembno in ga izziva ni strah. V tem se hkrati poleg postopkov ponavljanja in avtomatizma kaže še presenečenje, ki izigrava pričakovanja (vedno znova je poslušalec presenečen nad Pahorjevimi besedami, a jih hkrati tudi že pričakuje). Komika izvira tudi iz spoja nezdržljivega. Poklici, ki jih Pahor na Japonskem opravlja, so nezdržljivi s funkcijo predsednika. Prvi poklic, ki ga bo lik Pahorja na Japonskem opravljal, je urejanje mrličev za pokop. Lik Pahorja vpelje kulturološko predstavo o Japoncih kot manjših in posledično lažjih ljudeh. Ta stereotip z živih ljudi nepričakovano prenese na mrtvece, tako da njegova ugotovitev, da je delo z japonskimi mrličmi lažje, deluje komično. Na tem mestu gagajevci satirično komentirajo delo prek študentskega servisa, ki je velikokrat slabo ali z zamudo plačano, z njim pa se delodajalci izogibajo rednemu zaposlovanju. Delo z mrličmi sicer ni na seznamu študentskih del, Pahor pa ravno prek študentskega servisa ureja mrliče. Za

vrhunec parodije serije Pahorjevih predvolilnih poklicev oddaja vpelje naloge gejše, kultivirane ženske, ki v japonski tradiciji skrbi za zabavo moških; temu pretanjenemu zabavljaštvu, ki ima prizvok prostitucije, na koncu sledi zdrs v banalnost: Pahor se preizkusi v prečrpavanju fekalij iz največjega javnega stranišča na Japonskem. Cilj tega početja, ki je kar se da oddaljeno od dignitete predsednika države, je, da postavi rekord v količini prečrpanega. Tekmovanje za rekorde je v povezavi s čiščenjem stranišč dodaten vir parodične komike. Hribar pristavi ironični komentar, da so Japonci zelo presenečeni nad tem, kako strokovno je Pahor prijel za delo in da bo Slovenija ponosna na takega predsednika.

Medijske percepcije Pahorja namigujejo na njegovo pretirano skrb za svojo zunanjo podobo, njegovo samovšečnost, željo po ugajanju vsakomur, ukvarjanje s področji, ki niso v povezavi s službovanjem predsednika (šport, prireditve). V situaciji to njegovo prilagajanje gagajevci večkrat izpostavijo. Prvi takšen namig je, ko Hribar v vlogi novinarja Pahorja označi z vzdevkom Barbika, ki označuje lepo lutkico za deklice. Lik Pahorja se izkaže v ličenju pokojnikov za pogreb, pri urejanju garderobe in v ličenju za gejšo. Lik Pahorja ima s seboj kovček ličil, kozmetike in drugih lepotnih pripomočkov, zato pojasni, kaj bo uporabil in kako se bo naloge lotil. Tu gre za parodijo Pahorjeve mladostne kariere manekena, ki je stereotipno zagotovljena za osebe s privlačnim zunanjim izgledom.

Poklic smetarja je v predvolilni kampanji Pahor opravljal, kar njegov lik tudi pove. Hribarjevo sprotno komentiranje praznjenja zabojnika za smeti deluje smešno, saj poznamo delo smetarjev, obenem pa spominja celo na komentiranje in napovedovanje dogajanja v resničnostnih šovih. Stil poročanja o Pahorjevem obisku na Japonskem v oddaji posnema servilno medijsko poročanje o pomembnosti obiskov politikov na tujem, a pri tem zahaja v komično pretiravanje, na primer v izjavi, da Pahorja spremlja pri praznjenju smetnjaka kar štiristo predstavnikov. Državniški obisk je zaradi dela, ki ga na obisku opravlja Pahor, zbanaliziran, predstavljen kot zgrešen, neprimeren, pretiravanje v številu delegacije pa vrednost obiska dviguje.

V situaciji *Pahor na Japonskem* je izkoriščena besedna komika, ki izvira iz oponašanja drugega jezikovnega sistema (japonskega). Drugače od situacije o plinski krizi tu ne gre za dejanski govor v drugem jeziku, temveč za imitacijo zvočnega vtisa japonščine. Ob tem se »izkaže« novinar kot simultani prevajalec.

Nasploh je v obravnavani situaciji za parodiranje uporabljeno posnemanje, ki zadeva predvsem govorne značilnosti. Imitator se skuša približati govornemu podobi resničnega govornika Boruta Pahorja z barvo glasu, melodijo, hitrostjo in višino govora. Imitator je zvest njegovim besedam, še posebej pa stavkom, ki jih Pahor pogosto uporablja v svojih nagovorih in so brez globljega pomena, kar je značilnost pomanjkljive pragmatične povezave. Sproščenost v njegovem jeziku meri na ljudskost in domačnost, ki je pri Pahorju običajna, pa tudi na navidezno sposobnost, da razume različne jezike, tudi japonščino. Izbor besed zaradi govornega jezika poseže po stilno zaznamovanih besedah, in sicer so uporabljene nizke besede (drek), slabšalne besede (Barbika) narečne (grif v pomenu rutinsko obvladovati ročno opravilo), nižje pogovorne (truga). S temi leksikalnimi izbirami se zniža jezikovni register.

Za konec situacije Hribar povzame še statistiko dela, ki ga je na Japonskem opravil Pahor, kar spet izkazuje ironijo. Delo predsednika države in njegova vloga sta v tej situaciji profanizirani, njegove besede banalne, njihov pomen pa reduciran.

Sašo Hribar igra trojno vlogo, in sicer kot povezovalac programa, kot novinar, ki Pahorja in cesarja sprašuje o obisku in poklicih, ter kot tolmač japonščine. Zanimivo je, da imitatorji v oddaji sami ustvarjajo zvočne efekte: imitirajo melodijo japonskega govora (da se sliši, kot da govori japonski cesar), zvok hitrega vrtenja zvočnega posnetka in zvok prečrpavanja tekočine.

Značajska komika je v imitaciji Pahorjeve samovšečnosti in navidezne dostopnosti, ljudskosti.

Značilnost situacije *Pahor na Japonskem* je v prepletu besedne, situacijske in značajske komike. Pahorjev značaj oz. vsaj njegova javna podoba, ki navidezno

deluje sproščeno, ljudsko, domačno, je osnovni povod za nastanek te situacije, Pahorjev obisk Japonske z vso situacijsko komiko opravljanja poklicev gagajevci izkoristijo za parodiranje, izrazi besedne komike pa delujejo kot vezni člen med vsemi parodičnimi elementi. Komični postopki, ki so značilni za to situacijo, so pomanjkljiva pragmatična povezava, imitacija uporabe drugega jezikovnega sistema, spreminjanje (nižanje) jezikovnega registra z jezikovnimi izbirami. Karikiranje je značilno za imitacijo govorne podobe predloge in tudi v predstavitvi karakterja protagonista. Prekrivanje lastne identitete zadeva imitatorja v odnosu do lika, saj upodablja lik z vsemi njegovimi značajskimi in govornimi karakteristikami. Za delovanje komičnega so v situaciji uporabljeni še stereotipi, spajanja nezdružljivega in kontrasti. Avtomatizem in ponavljanje sta izstopajoča postopka parodije in satire, ki povzročata izmenjujoče delovanje presenečenja in pričakovanja. V situaciji je gotovo skritih še več navezav na predlogo, prepoznavanje pa je odvisno tudi od poslušalcev samih, kolikor prepoznajo te navezave.

7.3 *Kučanu odtujijo žlebove*

V tem odlomku je podlaga za parodiranje nastop takratne predsednice vlade Alenke Bratušek na ameriški televizijski mreži CNN v aprilu 2013. Odgovarjala je na vprašanja o slovenskem bančnem sektorju in o morebitni finančni pomoči iz tujine. Alenka Bratušek je takrat požela veliko kritik na račun slabe angleščine, prav tako pa na njeno poglobitno sporočilo, da ne potrebujemo tuje pomoči, ampak čas. V tistih dneh je slovenska javnost izvedela nenavadno novico, da so s hiše bivšega predsednika države Milana Kučana tatovi zvečer pokradli bakrene žlebove, in to v času, ko sta bila on in njegova žena še budna.

Povzetek situacije v *Radiu Ga-Ga*: Lik Elke Strojane v Bruslju odgovarja na novinarska vprašanja članic Evropske unije. Vprašanje iz Slovenije ji je postavil lik Milana Kučana, ki sprašuje, če lahko žlebove, ki so bili pokradeni z njegove hiše, dobi nazaj. Lik Elke skupaj z likom Mirka Strojane odgovori, da bakrene žlebove

kradejo zaradi skrbi za zdravje, saj zeleni volk, plast na bakru, povzroča bolezenske težave. Denar od preprodaje bakra Strojanovi darujejo v zdravstveno blagajno za presaditve organov. Lik Elke pojasni, da je bilo težko pokrasti žlebove, zato so prej opazovali njegovo hišo. Ob kraji so zakurili ogenj, Štefka Kučan jih je postregla s čajem, Kučan pa je tačas spal. Lika Elke in Mirka predlagata, da bi morali namestiti alarm in tako poskrbeti, da bodo Murgle najbolj varna sosenska. Za konec lik Elke v Slovenijo v angleščini sporoči, da ne potrebujemo pomoči, temveč čas.

Situacija je poslušalcem oddaje prinesla tri zelo aktualne tematike in jih komično prepletla. V tistih dneh so bivšemu predsedniku države s hiše odtujili bakrene žlebove, odmeval je nastop predsednice vlade Alenke Bratušek na CNN, kjer se ni izkazala niti z odgovori na vprašanja voditelja niti z angleškim jezikom. Na obisku v Bruslju pri Evropski komisiji pa je zagotavljala, da bo sprejemala ukrepe za stabilnost države.

Skozi celotno situacijo je najbolj izpostavljena situacijska komika, ki spreverne položaj nastopajočih. Lik Kučana postavi vprašanje družini Strojan, ki je v Bruslju zato, da odgovarja na vprašanja, povezana s položajem Slovenije v Evropski uniji. Lik bivšega predsednika je tako v podrejenem položaju v primerjavi s položajem romske družine, ki v Bruslju odloča o Sloveniji. Celotna situacija je zaradi tega nasprotja primer spajanja nezdržljivega. Vprašanje lika Kučana ni vezano na dobrobit neke skupnosti, kot bi pričakovali od nekoga, ki v evropski instituciji postavlja vprašanja in je hkrati še bivši predsednik, ampak ga skrbi za svojo lastnino, torej ga motivira egoizem. Kučan povprašuje, zakaj so mu bili odtujeni žlebovi na hiši v Murglah in ali jih lahko dobi nazaj. V Murglah, ki veljajo za eno izmed najprestižnejših stanovanjskih sosesk v Ljubljani s prepoznavno arhitekturo, živi tudi Milan Kučan z ženo Štefko. Strojanova lika potolažita lik Kučana tako, da mu obljubita lesene žlebove z Velike planine, pri tem pa gre za navzkrižno aluzijo na mestno arhitekturo Murgel in planšarsko stavbarstvo Velike planine. Situacijska komika je izražena tudi v nadaljevanju, ko lika Elke in Mirka Strojana navedeta razloge za krajo bakrenih žlebov in opišeta potek kraje. Spajanje nezdržljivega

kot del situacijske komike se kaže tudi v izjavi lika Elke, da se v Bruslju nima časa pogovarjati z malo državo, saj se pogovarja z Evropsko unijo. Na pomembne pogovore v Bruselj potujejo državniki in politiki, zato je nesmiselno verjeti, da bi tam o prihodnosti države odločala preprosta romska starka. Situacijska komika se stopnjuje z Elkino razlago kraje žlebov. Najprej so nekaj dni opazovali hišo v Murglah, kar je parodija na znan stereotip, da tatovi pred vlomom opazujejo hišo in okolico. Lik Mirka nadaljuje, da ni bilo policistov, zato so zakurili ogenj in počasi ter brez obremenitve odstranjevali žlebove. Znano je, da tatovi svoje delo opravljajo kar se da hitro, neslišno in nevidno, zato je kurjenje ognja povsem v neskladju s pričakovanjem ravnanja tatov. Strojanovi so si pripravili prijetno druženje, saj jih je Štefka Kučan postregla s čajem, zakurili so ogenj in spekli piščanca. Gre za komični absurd, saj je nemogoče, da bi oškodovanec tatovom svojega imetja še postregel. Neskladno s pričakovanji je druženje med ženo bivšega predsednika in romsko družino, ki jih želi okrasti, zato je situacijska komika na tem mestu močno izražena. Lik Mirka trdi, da je Milan tačas spal, ker je bil utrujen, kar namiguje na to, da so tatovi vedeli, kaj se v hiši dogaja v času kraje. Presenečenje s pričakovanjem se izpostavi ob izjavah likov Elke in Mirka, ko zatrdita, da bosta Kučanu uredila alarm na hiši. Poslušalec pričakuje iznajdljivost romske družine, a je hkrati presenečen nad njihovo idejo, da bo to namestitev alarma, ki so ga odvzeli pri drugem premožnem Slovencu. Na ravni situacijske komike se kaže še en absurd. Po Elkinih besedah Kučan namreč nima več varnostnikov pred hišo, je pa še lesena kabina, v kateri straži Rožnati panter, ki slabo sliši. Mešanje fiktivne situacije (zagovarjanje upravičenosti kraje iz Evropskega parlamenta) z dodatno fiktivnostjo (vpeljava risanega junaka) privede do absurdnosti in razpada logike.

Na ravni značajske komike je skozi celotno situacijo izražena stereotipna predstava o romski družini Strojan kot kradljivi, iznajdljivi ter matriarhalni. Stereotip o kradljivih Romih je osnova situacije. Romska družina takoj in brez slabe vesti potrdi, da so oni ukradli žlebove Kučanu, a z dvoličnim pojasnilom, češ da so to storili v skrbi za zdravje. Navidezno skrb kaže izbor besed, saj bivšega predsednika kličejo s pomanjševalnicami in ljubkovalnimi imeni. Neskladje s stereotipom je Strojanova razlaga, da denar od prodanih bakrenih žlebov ter

»zvezd od mercedesov« (aluzija na kraje avtomobilov) vlagata v zdravstveno blagajno za presaditev organov. Lik Mirka doda, da je Kučanovim vnučkom hotel dati risanko in čokolado, ki jo je prej dobil na bencinski črpalki. Imitator tako sporoča, da je njegov lik kradel tudi na bencinski črpalki. Stereotip o kradljivih Romih je v *Kučanu odtujijo žlebove* torej vseprisoten in poleg spajanja nezdržljivega v okviru situacijske komike najbolj izpostavljen. Jasno izražen je tudi stereotip o iznajdljivosti Romov, na primer z njihovo spretnostjo z besedami in laganjem ter z iznajdljivostjo pri krajah. Matriarhalnost je izpostavljena na način, da je lik Elke v vlogi glave celotne družine in da odraslega sina Mirka dojema kot otroka. Ko Mirko nespodobno zakolne, ga Elka ošteje, češ da lahko preklinja samo ona. Karikiranje je izraženo z litoto in hiperbolo. Litota se kaže v poenostavljenih karakterjih vključenih likov. Kučanova karakterna podoba je zelo skromna, saj se oglasi samo na začetku, ko preplašen sprašuje, zakaj so mu bili odtujeni žlebovi, hkrati pa v Evropskem parlamentu sprašuje po žlebovih zaradi zasebnih interesov. Hiperbola je očitna pri liku Mirka, saj pretirava s kletvicami. Hiperbolično je izražena tudi osebnost Elke, saj je poudarjena njena vloga v družini, ko odraslemu sinu naroča, kaj in kako naj govori ter ga prekinja. S hiperbolo pa je močno poudarjen tudi stereotip o Romih kot tatovih in preprodajalcih bakra.

Posnemanje kot osnovna tehnika besedne komike zadeva predvsem govorno podobo govorcev. Imitatorja se glasovno skušata čim bolj približati imitiranim osebam z barvo glasu, melodijo govora, hitrostjo ter višino glasu, pri tem pa je za enega imitatorja ta situacija poseben izziv, saj imitira kar dve osebi, ki se v pogovoru izmenjujeta. Spreminjanje jezikovnega registra označujejo narečne posebnosti (picek v pomenu piščanec, ukanje pri obeh Strojanih: tku) in kombinacija slovenskega jezika ter hrvaškega oz. srbskega, ki ga uporabljata Elka in Mirko. Gre za namerno uporabo tujega govornega sistema oz. za namerne jezikovne napake slovenskega jezika z vmešavanjem tujih leksikalnih izbir. Izbor besed zaradi govorjenega jezika poseže po stilno zaznamovanih besedah. Čustveno obarvane so ljubkovalne (bakrček, volkec, policajček, spančkati, alarmček), ki tudi izražajo naklonjeno razmerje Mirka do Kučana (stric Milanček). Pogosta je uporaba kletvic (porkamadona, sunac jebem, v tri krasne, v tri krasne

matere, sunce kalajsano), nizke besede (spizditi v pomenu ukrasti, razpizditi v pomenu razjeziti). Pogosto se pojavljajo tudi zvrstno obarvane besede (pogovorne: bajta) in neknjižne pogovorne (zrihtati, zmatrati, šraufati, cvikati). Na koncu Elka v angleščini ponovi izjavo Alenke Bratušek za CNN: »Ne potrebujemo pomoči, potrebujemo čas,« in ob tem zakolne. V tej izjavi se kaže parodija kot karikatura slabe retorike v angleščini in burleskno mešanje vzvišene dikcije z vulgarizmom.

Hribar, ki se vključuje v pogovor kot on sam, ne kot imitacija, satirično komentira, da je Evropska komisija v Bruslju dobila zadovoljujoče odgovore, kar predsednici vlade ni uspelo. S tem ponovno namigne na obisk Alenke Bratušek v Bruslju, kjer je prepričevala Evropsko komisijo, da bo Slovenija sama kos izzivom v zvezi s stabilizacijo bančnega sistema.

7.4 Mirko Serpentinšek kupil cerkev

Za začetek najprej o okoliščinah. Župljani župnije Maribor – Košaki so kupili zemljišče za novo cerkev, mariborska škofija pa je izvajalcu del za plačilo ponudila zemljišča v svoji lasti. Do prenosa teh zemljišč nikoli ni prišlo. Nedokončana cerkev Antona Martina Slomška v župniji Maribor – Košaki je tako šla spomladi 2014 na dražbo, izklicna cena pa je bila kar 1,7 milijona evrov. To zgodbo so v *Radiu Ga-Ga* vzeli za osnovo njihove situacije.

Povzetek situacije pa je tak: Mirko Serpentinšek je kupil cerkev v Mariboru, od koder se sedaj oglašča. Meni, da je bila investicija v cerkev dobra, saj poduhovljenost ljudi privlači. V cerkvi si je možno kupiti prikazovanje. Program je zasnovan tako, da oseba plača določen znesek, da se lahko prikaže v cerkvi. Tarife so različne, odvisne od dneva in ure prikazovanja, torej od obiska ljudi v cerkvi. Če se oseba v cerkvi prikaže, je večvredna. Poskusno prikazovanje je opravila (transseksualka) Salome, ki se je v cerkvi prikazala prvič. Novinar sprašuje upokojenca Rudla, kako se je Salome prikazala, vendar ta zaradi

starostne pozabljivosti ne more ničesar povedati. Meša letnice, zgodovinske podatke in dogodke iz doma upokoјencev. Mirko napove še turistično agencijo kardinala Rodeta. Lik Franca Rodeta predstavi turistični aranžma, ki vključuje tridnevni post, hojo do Pohorja in nazaj ter odpustke. Novinarju se cena zdi previsoka, Mirko pa pojasni, da je pač takšna ponudba. Generalna pokroviteljica posta sta revija Gurman in društvo sommelierjev Slovenije. Klicatelj prosi Mirka Serpentinška, ali lahko prižge motorno žago v cerkvi, da bi slišali odmev. Mirko za predstavitev »zažene motorno žago«.

Ko se Mirko Serpentinšek oglašča iz cerkve v Mariboru, se sliši odmev njegovega govora, čeprav imitator sedi v studiu. Tonskemu tehniku *Radia Ga-Ga* Sreču Katoni Mirko med oddajo naroči, naj z ozvočenjem napravi vtis, da je cerkev večja. S tem se komično razkrije postopek ustvarjanja oddaje. Taka podrobnost je za poslušalca zelo zanimiva, saj ima možnost slišati tisto, kar mu ponavadi ostane skrito.

Situacija odstopa od običajnega, saj je nemogoče, da bi posameznik plačal visoko izključno ceno za nakup cerkve. Mirko povrh razkrije, da je za nakup potrošil prihranke od študentskega dela. To je satiričen komentar, saj je z delom prek študentskega servisa nemogoče zaslužiti večje vsote denarja zaradi obdavčitve. Gradbene investicije in investicije v zemljišča po Mirkovih besedah niso več gotove, kot eno izmed opcij pa predlaga »zadeve, ki niso tako zelo legalne«. S tem parodira slovenske tajkune in njihove nepregledne posle. Domislek, da je v cerkvi mogoče plačati prikazovanje, je uperjen v današnjo obsedenost s samopromocijo in imidžem, obenem pa z njim gagajevci dregnejo v prikazovanja, kot jih pozna in prizna Rimskokatoliška cerkev. Mirko se loti projekta prikazovanja iz posvetnih vzgibov, kar je parodija tudi na posvetne in dobičkonosne posle cerkvenih dostojanstvenikov. Mirko spoji prikazovanje kot nekaj svetega in prikazovanje kot marketinško potezo. Prikazovanje je primerljivo s pojavljanjem na televiziji, tarifa se plača glede na uro prikazovanja. Poskusno prikazovanje je opravila Salome, ki ni plačala najdražje tarife. Lik Salome je eden izmed tipičnih primerov samopromoviranega zvezništva. Spoj nezdržljivega kot del situacijske

komike se izrisuje v tem, da se transseksualka Salome pojavi v cerkvi. Salome Mirka pozna še iz študentskih časov, kar je prav tako spoj nezdržljivega: Mirko je fiktivni lik, ki spoštuje konservativne nazore, sploh pri odnosih med spoloma, zato je neverjetno, da bi se družil s Salome. V situaciji nastopi senilen in pozabljivi upokojenec Rudl, ki je bil v cerkvi, ko se je prikazala Salome. Njegovo govorjenje privede do razpada diskurza, do absurda, izkazana sta nonsens in blebetanje.

Ta oddaja *Radia Ga-Ga* je potekala na velikonočni petek, zato so nakup cerkve, navezava na prikazovanja in tudi imitacija Franca Rodeta provokativni. Situacijska komika se stopnjuje, ko Mirko pred mikrofonom v cerkvi prikliče kardinala Rodeta. Ta predstavi turistično agencijo Mirko Serpetninšek and father. S tem imitator sicer res posredno omeni Mirkovega očeta Ivana Serpentinška (in njegovega upodabljevalca Marjana Šarca), a namiguje tudi na afero Stelzer. Spomnimo, leta 2012 je v Nemčiji rojeni Peter Stelzer želel od Franca Rodeta dobiti priznanje o očetovstvu oz. njegovo privolitev v test DNK. Opravljen test DNK je pokazal, da Rode ni oče Petru Stelzerju. Lik Rodeta vabi na tridnevni ali šestdnevni post za določen znesek, v katerega so všteti vnaprej odpuščeni grehi. To je parodija na post in različna romanja, ki jih organizirajo katoliške turistične agencije. Lahko ugotovljiva je tudi navezava na očitke Cerkev, da je bogata institucija, ki kopiči denar in ga potratno zapravlja za svoje lastne namene. Lik Rodeta se brani s pojasnilom, da se za ceno posta dobi marsikaj, in sicer hoja, blatenje sosedov, zmerjanje in post. Klicatelj prosi Mirka Serpentinška, da v cerkvi prižge motorno žago, kar bi še enkrat več pomenilo situacijsko komiko s spajanjem nezdržljivega. Imitator je znan po tem, da večkrat oponaša oglašanje motorne žage. Ker Mirkov glas iz cerkve odmeva, bi bilo motorno žago zanimivo slišati. Ker Mirko s prikazovanjem želi služiti, najprej klicatelju reče, naj nakaže denar, potem pa bo brbral. S tem tudi razkrije, da dejansko on z glasovno upodobitvijo oponaša oglašanje motorne žage. Mirko bo predvajal »predstavitveni spot«, tako da slišimo zvok motorne žage in njegov odmev.

Glavni postopek značajske komike je dvoličnost. Ta se kaže v Mirkovi podjetnosti, ko želi tudi iz duhovnosti iztržiti čim večji dobiček in ga pri tem ne zanima moralna vprašljivost početja. Značaj Mirka Serpentinška in njegovega očeta, ki se v vsem znajdeta in ju zanima zgolj lastna korist, že vnaprej napoveduje uspeh projekta prikazovanja. To poslušalec lahko pričakuje, saj je že resnična osnova situacije nastala zaradi finančnih interesov, ki naj bi bili sporni za Cerkev kot inštitucijo, ki zagovarja moralnost. Kot goljufivega in oderuškega se izkaže lik Rodeta, ko za visoko ceno v svoji turistični agenciji ponuja post in odpuščene grehe. Lik Salome se rad izpostavlja v javnosti ali v medijih, kar brez zadržkov prizna. Vsi ti trije liki in tudi Rudl so prikazani karikirano, saj so nekatere lastnosti pretirano poudarjene, o drugih vrlinah pa poslušalec ne izve ničesar. Na primarni ravni imitator prikrije lastno identiteto in prevzame tujo z imitiranjem, kar je ravno tako del značajske komike.

Imitatorji se glasovno skušajo čim bolj približati imitiranim osebam. Glasova Salome in Franca Rodeta sta hitro prepoznana kot imitacije. Pri liku Salome je zelo v ospredju njen izrazit smeh, kar imitator še potencira. Lik Rodeta je prepoznan zaradi ostrega in rezkega glasu, predvsem z intenzivno izgovorjavo sičnikov in šumnikov. Sašo Hribar se vključuje v pogovor kot on sam, a tudi kot imitator. Fiktivni lik Mirko je plod Artačeve lastne domišljije in glasovne upodobitve, prav tako fiktivni lik Rudl, ki je Mastnakova stvaritev. Rudl ob svojem govoru pokašljeje, stoka in tarna, kar ga naredi še bolj prepričljivega kot pozabljivega starca. Opazne so tudi narečne značilnosti, ki spreminjajo jezikovni register (npr. pri Mirku Serpentinšku so prepoznavne značilnosti gorenjskega narečja, kot so: ona je plačava, prkazava se je, poj v pomenu potem, kva v pomenu kaj). Izbor besed zaradi govorenega jezika poseže po stilno zaznamovanih besedah. Čustveno obarvane besede so slabšalne (hudič babji), ekspresivne (fejst), zvrstno obarvane pa pogovorne (biznis) in neknjižne pogovorne (ziher, koštati, špegli, zalaufati, štacuna), pojavijo se žargonske (motorca, prime time) ter slengovske (žurati).

Najbolj izpostavljena v tej situaciji je situacijska komika s spajanjem nezdržljivega. Z njo v osnovi postreže Mirko, ki kupi cerkev in v njej prodaja prikazovanja, nadaljuje se s Salome in njeno navzočnostjo v cerkvi, za konec pa še Rodetovi turistični aranžmaji. Značajska komika izkaže dvoličnost, tako da pokaže poenostavljene karakterje, saj so v ospredje postavljeni njihovi nemoralni načrti za kopičenje denarja oz. prepoznavnost in samopromocijo.

8 ZAKLJUČEK

V svojem diplomskem delu sem raziskovala parodijo in satiro ter ju poskušala najti in utemeljiti v izbranih odlomkih oddaj *Radia Ga-Ga*. Za obravnavo sem izbrala štiri odlomke oddaj, ki sem jih poimenovala situacije. V vsaki situaciji nastopijo tako resnične osebe kot fiktivni liki in imitacije medijsko prepoznavnih oseb. Gre bodisi za politike, estradnike, druge znane osebnosti. V vseh situacijah, ne glede na časovno dolžino posnetka, je opaziti elemente parodije, satire, ironije, karikiranja, kritike, absurda. Poskušala sem vsako omenjeno značilnost obravnavati posamezno, ločeno od drugih, a pri *Radiu Ga-Ga* to ne uspe. Zaradi njihovega hkratnega delovanja ni mogoče enega pojava eksplicitno označiti, saj se prepletajo, povezujejo in dopolnjujejo. Izkaže se, da lahko v vlogi parodične in satirične improvizirane radijske oddaje živijo le hkratno eden z drugim. Parodija je najbolj prepoznavna v glasovnih imitacijah, saj je te imitacije mogoče prepoznati kot posnemanje govora dejanskih oseb. Posnemane so tudi izjave, usmeritve in stališča političnih nazorov, kar je imitacija osebnostnih lastnosti in prepričanj resničnih oseb. Liki se znajdejo v nemogočih okoliščinah, kar predstavlja absurdno komponento, tudi njihove izjave so razumljene kot absurd ali razpadejo na nesmiselne fragmente. Govorci v situacijah komentirajo resnično politično ali družbeno dogajanje, zato lahko govorimo o satiri. Imitatorji skozi usta svojih likov kritično ocenjujejo dogajanje v družbi. Imitirane like poslušalci sprejemajo kot karikature, saj so njihove karakterne značilnosti prikazane s pretiravanjem ali poenostavljanjem. *Radio Ga-Ga* se je ob obravnavi izkazal kot zelo kompleksna radijska oddaja z bogatim naborom satiričnih in parodičnih prvin in njihovih postopkov, ki se kažejo v besedni, značajski in situacijski komiki.

9 POVZETEK

Radio Ga-Ga je reprezentativna parodična in satirična radijska oddaja že dobrega četrta stoletja, Sašo Hribar pa s svojim glasom, mentoriranjem, satiro, parodijo in idejami glavna gonilna moč oddaje. Zaradi neizbrisljivega pečata, ki ga ta oddaja že tako dolgo pušča v slovenskem medijskem prostoru, sem se najprej pri pisanju diplomskega dela spraševala o parodiji in satiri, tako skozi zgodovinski razvoj kot tudi skozi značilnosti parodije in satire. Za nastanek oddaje je pomemben vpliv razvedrilnih radijskih oddaj Franeta Milčinskega – Ježka ter *Butnskale*. *Radio Ga-Ga* se je od svojega nastanka do danes preoblikoval, dopolnjeval, širil in krčil, a temelji so ostali isti – Sašo Hribar želi poslušalce razvajati z aktualno politično in družbeno satiro ter prvovrstno parodijo.

10 VIRI IN LITERATURA

10.1 Viri

A. Č., Stane Kocutar. [Želite svojo cerkev?: Čaka vas na dražbi v župniji Maribor – Košaki.: Prva cerkev na dražbi.](#) MMC RTV Slovenija, 11. 4. 2014. Dostop [5. 8. 2016].

A. S., A. Č. [Rode napoveduje tožbe: Po vsem, kar so mi povzročili, si to zaslužijo: Peter S.: Rode je moja mamozmerjal z lažnivko in jo želel kontaktirati.](#) MMC RTV Slovenija, 28. 8. 2012. Dostop [1. 8. 2016].

Al. Ma. [Bratuškova na CNN-u: Vemo, kaj moramo storiti. In bomo.: Quest Means Business.](#) Slovenija. MMC RTV Slovenija 10. 4. 2013. Dostop [3. 8. 2016].

T. G. [Pahor obisk na Japonskem začel v svetišču Meidži: Na srečanju s premierjem o gospodarskem sodelovanju.](#) Svet. MMC RTV Slovenija 6. 3. 2013. Dostop [8. 8. 2016].

Katja Golob. [TV Popper – Alora pridem več k'sno.](#) Družabna kronika. Siol.net 18. 11. 2011. Dostop [20. 7. 2016].

Sašo Hribar idr. [Hri-bar: dr. Janez Drnovšek.](#) MMC RTV Slovenija 4. 2. 2006. Dostop [1. 7. 2016].

Sašo Hribar idr. [Iskrico, ki je zdaj zamrla, je treba vzplameneti: Kolumna radijca in televizijca Saša Hribarja.](#) Velikih 5. MMC RTV Slovenija 21. 10. 2012. Dostop [22. 7. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Serpentinška rešujeta plinsko krizo.](#) Youtube, 25. 10. 2009. Dostop [10. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Pahor na Japonskem](#). Rtv slo.si/mojvideo, 8. 3. 2013. Dostop [12. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Kučanu odtujijo žlebove](#). Rtv slo.si/mojvideo, 12. 4. 2013. Dostop [14. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Mirko Serpentinšek kupil cerkev](#). MMC RTV Slovenija, 18. 4. 2014. Dostop [19. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Emil Filipčič](#). MMC RTV Slovenija 16. 11. 2012. Dostop [30. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Prva protestna oddaja](#). MMC RTV Slovenija 30. 11. 2012. Dostop [16. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Spomenka Hribar](#). MMC RTV Slovenija 30. 11. 2012. Dostop [19. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Druga protestna oddaja](#). MMC RTV Slovenija 7. 12. 2012. Dostop [17. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Tretja protestna oddaja](#). MMC RTV Slovenija 14. 12. 2012. Dostop [18. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Četrta protestna oddaja](#). MMC RTV Slovenija 21. 12. 2012. Dostop [18. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: Peta protestna oddaja](#). MMC RTV Slovenija 28. 12. 2012. Dostop [19. 6. 2016].

Sašo Hribar idr. [Radio Ga-Ga: ob 1000. oddaji](#). MMC RTV Slovenija 26. 8. 2016. Dostop [29. 8. 2016].

Vladimir Jerman. [S Kučanove hiše pokradli žlebove](#). Doma. Slovenskenovice.si 11. 4. 2014. Dostop [3. 8. 2016].

K. K. [Dobrodošli v Jebovlju: Ivan, Zoki in družčina v filmu: Animirani liki našli svoje mesto v celovečernem filmu](#). Zanimivosti. MMC RTV Slovenija 19. 7. 2014. Dostop [2. 7. 2016].

Maša Ogrizek. [Boštjan Gorenc: »Gre obenem za parodijo literature kot tudi parodijo naše družbe«](#). Intervju. Bukla 9. 2. 2016. Dostop [1. 7. 2016].

[Butnskala](#). Dostop [1. 9. 2016].

[Hri-bar: Animacije](#). Animirani arhiv (2007–2010). MMC RTV Slovenija. Dostop [1. 7. 2016].

[Klic, ki ga je vredno slišati](#). Youtube 9. 12. 2012. Dostop [19. 6. 2016].

[Predsednik Evropske komisije José Manuel Barroso po srečanju s predsednico Vlade mag. Alenko Bratušek: »Zaupam slovenski vladi, da bo sama kos izzivom«](#). Medijsko središče. Novica. Nekdanji-pv.gov.si/2013-2014 9. 4. 2013. Dostop [3. 8. 2016].

[Radio Ga-Ga](#). Radioprvi.si. Dostop [21. 6. 2016].

[RTV 4d: Spored](#). 4d.rtv slo.si Dostop [28. 8. 2016].

[Spletna stran Tilna Artača](#). Dostop [28. 6. 2016].

10.2 Literatura

Ljudmila Bezljaj-Krevel: *Halo, tu Radio Ljubljana!: Katalog k razstavi Tehniškega muzeja Slovenije ob sedemdeseti obletnici ustanovitve Radia Ljubljana*. Ljubljana: Tehniški muzej Slovenije, 1998.

Matjaž Brojan: *Začetki radia na Slovenskem*. Ljubljana: Modrijan in Radio Slovenija, 1999.

Katja Černela: *Sašo Hribar kot fenomen v slovenskem radijskem prostoru: diplomsko delo*. Diplomaska naloga. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede, 2006.

Emil Filipčič in Marko Derganc: *Butnskala: Kulturna radijska igra v besedi in sliki*. Ljubljana: Ebesede, 2014.

Jure Godler: *Radio Ga-Ga – Razgaljeni: Popolnoma nepopolna biografija komične skupine Radia Ga-Ga*. Radomlje: Populi, 2008.

Marko Juvan: *Domači Parnas v narekovajih: Parodija in slovenska književnost*. Ljubljana: Literarno-umetniško društvo Literatura, 1997.

Janko Kos: *Književnost: učbenik literarne zgodovine in teorije*. Maribor: Obzorja, 1995.

Janko Kos idr.: *Literatura: leksikon*. Ljubljana: Cankarjeva založba, 2009.

Tatjana Pirc: *Radio: zakaj te imamo radi*. Ljubljana: Modrijan, 2005.

Denis Poniž: *Komedija in mešane dramske zvrsti*. Ljubljana: Znanstveno in publicistično središče, 1995.

Neli Vozelj: *Dvorni norec njegovega veličanstva Človeka: razstava ob 100-letnici rojstva Franeta Milčinskega – Ježka*. Ljubljana: RTV Slovenija, 2014.

Maja Žorga: *Italo Calvino: Il barone rampante. Prevod romana s komentarjem prevoda, komično v romanu in težave prevedljivosti komičnega*. Diplomsko delo. Ljubljana, 2009.

Ana Medved, Alenka Klun. [Radio Ga-ga: Osem ur s kondomom na glavi: Intervju s Sašom Hribarjem ob 18-letnici Radia Ga-Ga](#). Družabna kronika. MMC RTV Slovenija 15. 4. 2008. Dostop [3. 8. 2016].

Deja Crnović: [Uprizarjanje moškosti v predvolilni predsedniški kampanji 2012: Primer Boruta Pahorja](#). Družboslovne razprave 30/75 (2014). 49–64. Dostop [2. 8. 2016].

Marjan Horvat. [Radio Ga-Ga, Radijska oddaja, ki te dni praznuje 25-letnico neprekinjenega predvajanja](#). Kultura. Portret. Mladina.si 3. 4. 2015. Dostop [7. 8. 2016].

[Sporazumevanje v slovenskem jeziku – Govorni korpus GOS: Navodila za transkribiranje pogovorov – javna](#). Ministrstvo za šolstvo in šport, 2010. Dostop [19. 6. 2016].

Slovar slovenskega knjižnega jezika, www.fran.si, dostop 20. 6. 2016.

Pogovor s Sašom Hribarjem. 18. 8. 2016.

Pogovor s Sašom Hribarjem. 3. 9. 2016.

11 PRILOGE

11.1 Priloga 1: Transkripcija situacije Serpentinška rešujeta plinsko krizo

Radio Ga-Ga, 9. 1. 2009

Posnetek je dostopen na povezavi: [Radio Ga-Ga: Serpentinška rešujeta plinsko krizo](#)

Odlomek traja 9 minut in 19 sekund.

V odlomku nastopijo:

SH = Sašo Hribar

KE = lik Karla Erjavca

IS = Ivan Serpentinšek

MS = Mirko Serpentinšek

M = Milka

Transkripcija situacije

SH: »Lepo pozdravljeni, spoštovane poslušalke, cenjeni poslušalci. Z velikim spoštovanjem do naših stalnih ljudi, ki nas poslušate, začenjamo z zelo perečo temo, namreč pomanjkanje plina v Sloveniji. Pravzaprav, govori se že o tem, da naj bi bila to hkrati vojna napoved Balkana proti Rusiji in Ukrajini. Najprej pozdravljam bivšega ministra Karla Erjavca. Gospod Erjavec, pozdravljeni.«

KE: »Dobr dan.«

SH: »Gospod Erjavc, je to resno, da se Slovenija pripravlja na oborožen spopad z Rusijo?«

KE: »No, tega jz ne vem, a ne, ker ne vem, zakva to mene sprašujete, ker jz z obrambo nimam nič. Sej sm hotu met, ampak niso pustil, zdej pa nimam nič. Jz loh sam z okoljskega vidika povem, da plinski terminal, a ne...«

SH: »No, dobro, gospod Erjavec, jz Vas prekinjam, ampak z Jelušič Ljubico sta se pa lizala. To je blo pa res.«

KE: »No.«

SH: »Ja, dejte, dejmo se pogovor() ... ja, lizala sta se, no. Sej smo na televiziji vidl.«

KE: »No, gospod novinar.«

SH: »Ja, no, čakte, čakte ...«

KE: »To mate vi napačne informacije.«

SH: »Ja, nimamo. Mi mamo podatke.«

KE: »Al ste bil pa pod vplivom kakšnih substanc, a ne. Ampak, naj povem, da, da midva se nisva, midva sva sam korektno predala posle.«

SH: »Gospod Erjavc, vidva sta se zalizala pred kamero.«

KE: »No, to ni res.«

SH: »Ja, seveda je res.«

KE: »A Vi bi se?«

SH: »Eee, ja, hehe, no ... Gospod Erjavc, dejva zdej, dejmo se zdej pogovort, pustmo zdej lizanje z gospo Ljubico. Boste napadl Rusijo al ne boste?«

KE: »Ja, jes jo ne bom. Če jo bo, jo bo kir drug, tist, k nima plina, recimo, vemo da Bosna in Hercegovina nima noben'ga plina in, in da, da zdej tud' ni, ni drugih zadev in kupujejo kaloriferje k nori.«

SH: »Mhm, eee, mi mamo sedeje pred mikrofonom gospoda Ivana Serpentinška, dobavitelj karoli() ... kaloriferjev za Slovenijo, z ... Serpentinšek end son, ne, so ti kaloriferji. Dober dan, gospod Serpentinšek.«

IS: »Kva j dej, pol. A bo?«

SH: »Kako Vam ta ...«

IS: »Ti, no, dej, reč, a bo?«

SH: »Bo. Poslušte, kako vam ta ...«

IS: »Kako veš, da bo?«

SH: »No, čakte, gospod Serpentinšek ...«

IS: »Ne, to je tko, k prav po radiju, ura bo osm, kuga pa če nou?«

SH: »No, čakte.«

IS: »Kva pa, če kej narobe pride?«

SH: »Gospod Serpentinšek, tko pa ne morte se pogovarjat.«

IS: »Ja, no čak. No, dej, reč.«

SH: »Ja, ura bo, ura bo čez deset minut deset.«

IS: »Na veš, če bo. Na moreš vedet.«

SH: »Po vsej logiki ...«

IS: »Ti lohko sam minuto čez deset rečeš, ura je bla deset pred eno minuto.«

SH: »Gospod Serpentinšek.«

IS: »No, reč.«

SH: »Ne bom, pa kaj me zdej ...«

IS: »Reč, kva je dej.«

SH: »Kva je dej?«

IS: »Kva je blo pa prej? Ha, ha, ha ha.«

SH: »Ste za hece, gospod Serpentinšek. Dejte mi povedat, Vam ta kriza plinska prou pride?«

IS: »Prou.«

SH: »No, povejte, kako ste ...«

IS: »Hudo prou.«

SH: »Kako ste to dožvel?«

IS: »Jz, kokr veš, mam jz njivo talno ogrevano in ogrevam izključno, ogrevam iz biomaso.«

SH: »Mhm.«

IS: »To je napelan iz štale vn, kje, in mam najmodernejš sistem. Tko, da mene ta plin nč ne interesira. Je pa tko, da midva z Mirotom mava izključno koncesijo za kaloriferje.«

SH: »Miro je elektro skorajda inženir, ne?«

IS: »Ja, on študira.«

SH: »In tud sestavla te kaloriferje.«

IS: »Ne, to ma pa on firmo na Kitajskem.«

SH: »Miro, kako gre ta firma, no?«

MS: »Ja, kako gre? Dobr, men se zdi, da gre dobr. Ldje so pridn.«

IS: »Ja, dobr, ja.«

MS: »Pr ldjeh, jz sm to zdej opazu, tale ekonomija ... pa tko, narobe delate. Zato k človeka, tistga Kitajca, k nima družga kuker tisth dvejst evrov na mesec, sej, pa pest riža.«

IS: »Pest riža na tedn!«

MS: »In njemu, on ne bo reku, zdej bi pa rad si jz, ne vem, v živlen kej ustvaru, k si ne more, ne more si.«

IS: »Kitajc ne bo mu naravnost uči, pa če je ne vem kuga delaš.«

MS: »In to je treba samo rečt. Prideš ke, pa ... Jz po slovensk z njimi govorim.«

IS: »Jz znam pa kitajsk mau.«

MS: »Ja. Ta pa zna. Je pa ... Rečem, sej bo. Pa se prklajna. Je zadost. Pa gre delat nazaj.«

IS: »In, in Kitajci, sej včas ga userjejo, veš. Je drgač, je, je od nečakinje ta mau, mu je kupila kitajske štumfe, tiste žabe, je bla pa ena noga naprej obrnjena, druga pa nazaj, jez ne vem, a majo Kitajci tko noge al kuko majo narjen. Tkole je bil štumf.«

SH: »Vi govorite kitajsk, gospod Serpentinšek?«

IS: »Ja, ja.«

SH: »Kako, kako rečete živjo, pozdravljeni?«

IS: »Sj, sj.«

SH: »Aaaa, sj, sj.«

IS: »Nihau.«

SH: »Aha, ja.«

IS: »Nihau.«

SH: »Aha, iha, ja, ja.«

IS: »Nihau!«

MS: »Kuga je?«

IS: »Nihau!«

MS: »Ja, nihau, ja.«

IS: »To maš, lej, to za tist jezik morš bit že en konc psa, da ohka govoriš.«

SH: »A tko to.«

IS: »Mau, mau morš tult pa je dobr. Ampak boh var to mešat iz japonščino, to je pa čist drugo.«

SH: »A to je pa drugo.«

IS: »Japonc, k se bo teb Japonc smejal, sam bejž.«

SH: »Ja. Aja, ne mi rečt.«

IS: »To je tko k pes pa maček.«

SH: »Aja.«

IS: »K pes iz repam miga, je dobre vole, k pa maček pa sam bejž.«

SH: »A ne mi rečt.«

IS: »Ja, brez skrbi.«

MS: »Ja, ja.«

IS: »Sm enkrat pršu na Japonsk. Sma šla z Mirotam v, v, v Saporo.«

MS: »Saporo, ja.«

IS: »V Saporo sva šla pa v Nagano pa v Fukuoko pa še ke.«

MS: »Ja, v Fuku ... Aja.«

IS: »In pol prideva ke ...«

MS: »V Hirošimo, ja, v Hirošimo, ja.«

IS: »Se Japonc reži ...«

MS: »Drgač smo pa mi v Hirošim tud delal.«

IS: »Ja, tm smo tud, tm smo pa spomenik postavlal, tist k je vsak let. No, in pridemo ke, se reži k sam satan tist Japonc.«

SH: »A ne mi rečt.«

IS: »Madona, kašni dobrovoljci so tle.«

SH: »Ja?«

IS: »Je bil pa besen. Tok je bil besen, da bi sebe požrl.«

SH: »Ne mi rečt.«

IS: »Ja, pr Japonch morš merkat.«

SH: »Zdej bomo govoril o krizi plina ...«

IS: »No, sej to sm hotu povedat!«

MS: »Sej, zato je pa reku, sej, zato je pa povedu, da bote vedl.«

IS: »So šli Japonci v Mandžurijo ...«

MS: »Ja.«

SH: »Ja.«

IS: »Osemtridesetga leta so šli v Mandžurijo, al šesttridesetga, ne vem, jes nism bil.«

SH: »Osemintridesetga.«

IS: »A osemintrideset'ga?«

SH: »V Mandžurijo so ...«

IS: »A so šli?«

SH: »So šli, ja.«

IS: »V Harbin.«

SH: »To pa en vem, kam so šli.«

IS: »Ja.«

SH: »Ne vem. Iz Saipana so letel dol.«

IS: »Ja, ja, ja, so mel tiste zero.«

SH: »Zero so mel, ja.«

IS: »To je vnetljiv, k hudič. No, in so šli v Mandžurijo, takrat je ...«

MS: »Ja, v Mandžurijo.«

IS: »Je djal Kitajc, je djal Kitajc, Rus čez tokle let nou teroriziru z orožjem, ampak iz plinam.«

SH: »Ne mi rečt.«

IS: »Ja.«

SH: »A ste takrat začel razmišlat, da bi začel delat kaloriferje?«

IS: »Takrat sm jz začel.«

MS: »Zdej pa ti pazi, zdej pa ti pomisl, pomisl.«

IS: »Pomisl.«

MS: »Zdej pa ti pomisl, da jih dobimo še na drug stran. V Kanadi. Tm so pa djal, če ti ne bojo pa mi tud ne bomo hrane dajal, men pa pomen tretja svetovna vojna z jedrskim orožjem. Dreko peko.«

IS: »Pol se pa pejd.«

MS: »Plin pa pšenica.«

IS: »Pol boš pa ti vidu.«

MS: »Zato smo pa mi ...«

IS: »Pa voda.«

SH: »Prvi kalorifer je kupila Milka. Milka, pozdravljeni.«

M: »Jo, jo.«

SH: »Kaj, kaj, kakšne temperature ste mel doma?«

M: »Ja, em, štelunge so take komplicirane, f tujem jeziku. Je reku Ivan, nismo mogli drugače, sem rekla, bi vsaj v nemščini dal, ja, pa sem mu prevedla pol.«

SH: »Mhm.«

M: »V nemščino. Sem rekla auf hajcunge štelt auf di cvajte štufe, di drite štufe, firte, funfte, zekste und alzo vider und auh zo vider.«

IS: »Ja, ja. «

M: »Sem rekla uber...«

MS: »Alzo vider, ja.«

IS: »Ja, ja, vider, ja.«

SH: »Kakšen zgleda ta kalorifer?«

M: »Kalorifer je mal, rdeč in ga fklopiš, ne, ist auf rote farbe geštel, ne, klajn und rot und niht zo fajm.«

IS: »Tud und rot, ja.«

M: »Niht zo klajn und fajm und rot.«

IS: »Ne, ni drot notr, un je, ni drot. Una, tista, notr je.«

MS: »Hlajenje, no.«

M: »Rot je rdeča barva, Ivan, rot.«

IS: »Rot, ja.«

M: »Rot.«

IS: »Andrej Rot.«

M: »Najprej se ... ga fklopiš, se zakadi ven, und dan komt di aufpasungen di hojcu-grunt komt und haju-ung habe ih erinert vas ih ajn klajnes medhen var.«
Imitiranje nemškega govora.

11.2 Priloga 2: Transkripcija situacije Pahor na Japonskem

Radio Ga-Ga, 8. 3. 2013

Posnetek je dostopen na povezavi: [Radio Ga-Ga: Pahor na Japonskem](#).

Odlomek traja 10 minut in 14 sekund.

V odlomku nastopijo:

BP = lik Boruta Pahorja

SH = Sašo Hribar

Zaradi ekonomičnosti in praktičnosti so osebe zapisane le z inicialkama, zgoraj je navedena legenda.

Transkripcija situacije

SH: »Lepo pozdravljene spoštovane poslušalke, cenjeni poslušalci. Jutri se začenjajo velike demonstracije. Tukaj, celotna ekipa se že pripravlja na ta čudovit dogodek. Demokratična družba smo, lahko si privoščimo to, ljudski radijo smo, radijo, ki je namenjen tistim, ki niso zadovoljni, in mi prav gotovo nismo zadovoljni. Je pa zadovoljn naš predsednik, naša barbika Borut Pahor, ki je odšel na obisk na Japonsko, kjer ga je sprejel cesar. Kako je bilo, Srečo Katona ima že posnetek, najprej novinarsko vprašanje Boruta, predno je odšel na Japonsko.«

imitacija zvoka predvajanja posnetka

BP: »Torej, tako kot sem že povedal pred časom, da grem tja, za() zato da bi nenazadnje slovensko državo popeljal v svet držav, ki, lahko rečem, da so še bolj razvite od nas in imajo še večje zaupanje vase, to je zelo pomembno. Treba je iti v samozavestne države.«

SH: »Vaše poslanstvo, predsednik države, Vaše poslanstvo je intelekt Slovenije. Našo karizmo prenesti na Japonsko in tam narest nek gospodarski presežek, seveda z reverzibilnim procesom.«

BP: »Tako je. Predvsem to, predvsem to in kot sem že povedal, mi potrebujemo države, ki so, ki so boljše od nas. Mi ne bomo šli v države, ki so manj razvite, ne, mi potrebujemo sodelovati z državami, ki so še boljše, še bolj razvite, ki imajo še večje zaupanje, ki imajo še boljšo vizijo in to je potrebno, to je pomembno. Tega je bilo premalo do sedaj.«

SH: »Predsednik, najlepša hvala, mi Vas bomo spremljali z Vašim potovanjem na Japonskem in se vidimo že čez dvajset ur.«

imitacija zvoka predvajanja posnetka

SH: »No, smo na Japonskem, z nami je japonski cesar, helou.«

imitacija govora japonskega jezika, kot simultani prevod

SH: »Borut Pahor bo najprej pral mrlič v Tokiu, potem bo vozil smetarski avto v Fukušimi, rezal bo nageljne na vrtnariji mojega svaka, potem bo v tovarni nogavic poskušal različne modele najlonk. In začenjamo že, eee ... Borut Pahor je že prišel v mrtvašnico, kjer se bo preko študentskega servisa srečal z nekaj preminulimi Japonci in jih bo lepo preoblekel, dostojno, da bodo za pokop primerni. Borut, kako se počutiš?«

BP: »No, torej, moram povedati, da mi olajša, eee, to delo, preizkušnjo, ki me čaka, seveda to, da sem pred časom delal to že v Sloveniji, te poklice. In to je zelo pomembno. To izkušnjo sem že dal skozi in sedaj je bistveno lažje, seveda pa je, treba se je zavedati, Japonci so manjši, Japonci so lažji, tako da tukaj me ne more nič presenetiti. To izkušnjo sem jaz dal skozi. In to je zelo pomembno. Nabiral sem si izkušnje med kampanijo in zdaj mi je lažje. In tukaj se ne bojim ničesar. Tudi, če kakšen mrlič vstane, ne, me ne more presenetiti. Navajen sem vsega.«

SH: »Tako je. Naj povemo, da srečanje spremlja tudi japonski cesar. Da vidimo, kaj pravi.«

imitacija govora japonskega jezika, kot simultani prevod

SH: »Zadovoljen je. Pravi, da ima pravo, pravi grif, da jih zna tudi lepo naličit, da so primerni za v trugo. In ... tako je, tako je. To je bil prvi obisk Boruta na Japonskem. Sedaj pa smo že v mestu Fukušima, kjer bo Borut Pahor vozil smetarski avto. Smeti je ogromno, spremlja pa ga tudi japonski cesar.«

imitacija govora japonskega jezika

BP: »Hvala lepa, tako je. Naj povem, gospod cesar, se razumeva? Dobro. Ne rabiva nobenega prevajalca, jaz tega ne potrebujem, jaz ga razumem. Jaz moram povedati. To izkušnjo sem dal že skozi v Sloveniji v predvolilni kampaniji, ko sem bil smetar in sedaj se je zgodilo točno to, na kar sem opozarjal. To mi pride prav. In te izkušnje bom uporabil na tem mestu, v tem trenutku, pa tudi če sem na Japonskem. Gospod cesar, kako gre, haha.«

imitacija govora japonskega jezika

SH: »Borut je sedaj že zajel kanto, pogledal v njo, kaj je v njej, kanta gre počasi proti avtomobilu, spremlja ga vsa japonska delegacija, čez 400 predstavnikov.«

BP: »Kako ste, gospa, haha. Gospa, kako ste? Pozdravljeni gospa, kako ste, haha.«

imitacija govora japonskega jezika

SH: »Tako, to je bila druga naloga Boruta Pahorja na Japonskem. Sedaj pa pride presenečenje, ki ga Borut ni pričakoval. Že v mestu Nagaoka bo Borut igral gejšo. To pa je nekaj, kar verjetno ni pričakoval, imamo posnetek.«

imitacija govora japonskega jezika

BP: »Hoho, no, to pa je presenečenje, moram povedati, tega nisem pričakoval, a vseeno. Moja fizična pripravljenost je dobra. Tukaj mi ne more noben očitati, da nisem dobro pripravljen.«

SH: »Borut, kakšno je ličenje gejše, s čim boste začeli? Povejte, kako se boste naličili?«

BP: »Torej, najprej moram povedati, da je zelo pomembno na samem začetku, da je koža čista. Koža mora biti čista in ravno prav navlažena. Potem pa seveda obleke. Najbolj pomembno je, kar se tiče oblek, da je gejša privlačna.«

SH: »Mhm ...«

BP: »In pa predvsem pa najbolj pomembno pa je to da ... vonj, ne. Japonci so zelo, zelo natančni glede vonja, tako da tukaj se moram še posvetovati. Gospod cesar, kaj pa pravite na to?«

imitacija govora japonskega jezika

SH: »Cesar pravi, da še nekoliko oči je treba namazat. S čim boste oči?«

BP: »No, tukaj, preprosta maskara, nič posebnega, Japonci imajo tukaj izjemno kvalitetno robo, čeprav nekaj sem pripeljal tudi s sabo za vsak slučaj. Zdaj pa vidimo, kaj je.«

SH: »Uuu, imate pa velik kovček, kaj pa imate not?«

BP: »Tako je. Različne zadeve, tole bom potreboval, aha, mhm, aaaa.«

SH: »Depilacijska krema.«

BP: Aaaa, takole, kaj pravite, gospod novinar?

SH: »Depilacijska krema?«

BP: »Tako, tako, mhm, mhm.«

SH: »Potem mate neki za ...«

BP: »Aaa! Nekoliko boli, nekoliko boli, težko je, težko je.«

SH: »Borut, boste zastopal kot gejša Slovenijo tako, kot se spodobi?«

BP: »No, to vprašanje ni na mestu, to moram narediti, ker se počutim za to odgovornega.«

SH: »Mhm.«

BP: »Naučiti se moram tudi peti japonske pesmi.«

SH: »Tako, Borut je bil čudovita gejša, cesar je bil zadovoljen, imamo njegovo izjavo.«

imitacija govora japonskega jezika

SH: »Sedaj pa Borut odhaja že v Nagasaki, kjer se bo soočil z največjim prostim vecejem na Japonskem, približno sedemsto kil dreka bo očistil v dveh urah in petnajst minut, kar naj bi bil rekord, ki ga ni dosegel še nihče na Japonskem. Borut, ste pripravljeni s tem izzivom?«

BP: »Pripravljen sem, na znak cesarja bom začel.«

imitacija govora japonskega jezika, zvok črpanja tekočine

SH: »Tako, Borut sedaj že čisti odpadke na Japonskem. Naj povemo, da so v kanalizaciji zelo presenečeni nad izjemnim poznavanjem tega, kar počne. Strokovno je zadevo zapopadel in mislim, da bo Slovenija ponosna na takega predsednika, kajti to je opravljal tudi že v Sloveniji. Poslušajmo še naprej.«

zvok črpanja tekočine

BP: »Gospod, pozdravljeni! Kako se Vam zdi, mi gre dobro, haha, ja.«

SH: »Tako, to je bil sedaj obisk Boruta Pahorja, cesar pa si je zaželel ob odhodu z Japonske, da Borut prešerno zavriska na glas: A smo al nismo, ali pa naj zapoje tudi Kekčevo pesem. Borut, bo šlo?«

BP: »Seveda, z veseljem, za dobro voljo je treba nekaj narediti. Pa bom začel. Kdor vesele pesmi ... Pozdravljeni, gospa ... poje, gre po svetu la... Pozdravljeni, gospa ... lahkih nog, če mu kdo zastavi ... Juhuhu!«

imitacija govora japonskega jezika

SH: »Tako, to je bil delovni obisk Boruta Pahorja na Japonskem. Zastopal je slovensko državo. Naj povemo nekaj rezultatov: šesto kubičnih litrov gnoja je očistil v dveh urah, opral sedemintrideset mrličev v sedmih urah in petnajstih minutah, zadovoljil sedem gospodov kot gejša, skratka, obnesel se je tako, kot se spodobi za predsednika države. Mislim, da smo lahko ponosni.«

11.3 Priloga 3: Transkripcija situacije Kučanu odtujijo žlebove

Radio Ga-Ga, 12. 4. 2013

Posnetek je dostopen na povezavi: [Radio Ga-Ga: Kučanu odtujijo žlebove.](#)

Odlomek traja 5 minut in 41 sekund.

V odlomku nastopijo:

SH = Sašo Hribar

MK = lik Milana Kučana

ES = lik Elke Strojan

MS = lik Mirka Strojana

Zaradi ekonomičnosti in praktičnosti so osebe zapisane le z inicialkama, zgoraj je navedena legenda.

Transkripcija situacije

SH: »Imamo sedaj vprašanje za Elko. Z nami v studiu je Milan Kučan, ki bi rad nekaj vprašal. Milan, izvolte.«

MK: »Torej, hvala lepa. Eem, lep pozdrav v Bruselj. Torej, rad bi samo povedal družini Strojan oziroma vprašal. Včeraj oziroma predvčerajšnjim ponoči so v Murglah v moji hiši pokradli žre() ... žlebove, no, pa me sedaj zanima, gospa Strojanova, če bi te žlebove se dalo dobiti nazaj oziroma zaradi katerih razlogov sem te nekako žlebove zgubil oziroma so mi bili iz hiše, kako bi rekel, dol pobrani, no.«

ES: »Hvala lepa za vprašanje. Gospod Kučan?«

MK: »Ja, prosim.«

ES: »Se čujemo. Prva stvar ni banka, prva stvar ni denar, prva stvar ni državna blagajna. Prva stvar je zdravje. Zarad zdravja, gospod bivši predsednik, smo Vam mi dol žlebove pobral.«

MS: »Ja.«

ES: »Zarad zdravja! Bakar dandones v ovom svetu to ni zdrava zadeva. Mi smo dali dol bakrene žlebove, drug tedn Vam bomo prpelal ove lesene iz Velke

planine, ko smo jih spizdl, i Vam bomo jih dal v Murgle, Vam bomo naredl leseno kučo, koja zdrava. Samo zarad tega, a je tko, sine, povej stricu Kučanu.«

MS: »Ja, ja, tku je, tku. Bakrček, Milanček, ne, to je stric Milan. Lej, stric Milan, bakrček je škodljiv, ni zdrou, ne, se gor volkec nabere.«

ES: »Tako je.«

MS: »Tisto je strapenu v tri krasne matere, ne, v tri krasne, sunac jebem, ne, to je tko strapeno, ne!«

ES: »Lepo govor, sine, samo jaz lahko grdo govorim!«

MS: »Sunac, tri krasne!«

ES: »Ti morš lepo govort!«

MS: »Ne, sunce kalajsano, je to strapenu.«

ES: »Tako je, bravo sine.«

MS: »Sunce ti kalajsanu, je strapenu.«

ES: »Bravo, sine.«

MS: »Bakrček. Milanček, da ne b slučajno tistga bakrček ... Zato pa mi to paberemo.«

ES: »Mi vse za zdravje.«

MS: »To gre vse za zdravstvena blagajna!«

ES: »Zdravstvena blagajna.«

MS: »Vse gre v zdravstvena blagajna, ne bo noben reku!«

ES: »Tako je.«

MS: »Vse gre v zdravstvena blagajna. Da smo ni kradl, nismo kradl, vse damo v zdravstvena blagajna! Zdej, da bojo mi rekla, da smo mi kriminalci! Sunce ti kalajsanu! Vse, vse, od našga bakra gre vse na operacijo pa srcek zamenajo, pa srcek zamenajo, pa samo zatu, ker smo mi baker nabral! Pa zvezde od mercedesu, tu smo vse prodal! Za zdravstvena blagajna!«

ES: »Zakaj? Da so lahko kaj naredl?«

MS: »Ja, da so srčke menal, da so noge menal, da so, eee, ledvice nove dal!«

ES: »Glavice menal!«

MS: »Ja, kdo?! Kdo, kdo je tu zrihtu?! Mi, Strojani!«

ES: »Tako je.«

MS: »Porkamadona, zdej sem pa jez razpizdu!«

ES: »Lepo govor, sine, ne grdo govort!«

MS: »Ma, ne, to, to me pa razpizdi, mami, ne! Ne, ne, ne, mami, to me je pa razpizdl.«

ES: »Lepo govor, sine.«

MS: »A teb mogoče prstek manka, če ne bo bakrčka ne bo prstka novga, ne.«

ES: »Tako je.«

MS: »Ne bo prstka novga, ne.«

ES: »A ste zdaj slišal?! V Slovenijo, kaj je moj sin reku?«

SH: »Ja, ja, gospa Elka.«

ES: »A je še kašno vprašanje? Jaz se kle s tujci pogovarjam, nimam časa se z ovo malo državo ment. Jaz se pogovarjam sa Evropskom uniju.«

SH: »A je blo težko pobrat dol žlebove predsedniku?«

ES: »Težko je blo. Jaz sem cvikala, da ma še zmer varnostnike pred bajto. To sam cvikala. Sin je reku, ajde, Kučanu baker dol pobrat, da bo zdravje. Jao, bože, sam rekla, pa to zna bit to, polcaj pa varnostnik. Sem rekla, ne bi jaz rada, evo, pa pol smo pa mal, bi rekla, par dni opazoval, tamo skoz Murgle smo se vozil, evo, sam rekla, pa ne bi blo lažje, da bi na Zaplano šli, al pa kej tazga. Zakaj, evo, pa smo pol ...«

SH: »Nas res zanima, ma mogoče varnostnike še?«

ES: »Nima varnostnika, a ova hiša je še, a noter je Pink panter.«

SH: »Aja, to je.«

ES: »Ja. Not je bil pa Pink panter. A Pink panter ne sliš dobr.«

SH: »Aha.«

MS: »Ja. Ni blo polcajčkou, ne, polcajčkou ni blo.«

ES: »Pink panter je bil.«

MS: »Mi smo lepo ogenček zakurl i ...«

ES: »Tako je. Piceka spekl v Murglama.«

MS: »I počas šraufal dol.«

ES: »Tako je.«

MS: »Čist počas, brez obremenitve. Bakrčka ogromno, ne.«

ES: »Tako je. Štefka nam je čaj prinesla.«

MS: »Ja, ja.«

ES: »Štefka nam je s čajem postregla, lepo druženje je blo.«

MS: »Ja. Milan je pa spal.«

ES: »Milan je pa spal, je.«

MS: »Spančku, ne, je bil zmatran.«

ES: »Utrujen bil, utrujen bil.«

MS: »Je mel vnučke zraven, je bil ... ju, su ga, ju, so zlo zuprni, veš, k začne, ju, samo se je neko risanko hotu dat.«

ES: »Tako je.«

MS: »K sm vzal na črpalki, sm pol dal, ne. Ja.«

ES: »Ja. Je moj sin čokolado prnesu.«

MS: »Ja, sm čokolado ...«

ES: »Čokolado prnesu, a pasa ni blo, a pasa ni blo nobenga, to je blo zanimivo.«

MS: »Ni blo nobenga pska.«

ES: »Enga pska je treba gospodu Kučanu prnest.«

MS: »Ja, ja, ja, ja.«

ES: »Pska mu je treba prnest, da bo hišo čuvu.«

MS: »Pska ni blo nobenga, ne.«

ES: »Da bo hišo čuvu. Pska je treba prnest a ove alarme je treba namontirat.«

MS: »Ja. Ja, sej.«

ES: »I to bomo namontiral na žlebove, bomo namontiral alarm.«

MS: »Tist bomo pa vzel od ... k smo zanj Šrota vzel, bomo pa njemu dal alarmček.«

ES: »Alarmčki, tako je.«

MS: »Ja, ja.«

ES: »Murgle, Murgle bodo z našo pomočjo najbolj varno naselje v Sloveniji. Tako je.«

SH: »Hvala lepa. To je blo vprašanje iz Slovenije. Torej, Evropska komisija v Bruslju je dobila zadovoljujoče odgovore, to kar premierki ni uspelo.«

ES: »Se opravičujem, a loh sam neki še povem?«

SH: »Ja, prosim, izvolte, Elka.«

ES: »Uans agen, svima, ui nid tajm, sunce vam, ui nid tajm.«

SH: »Tako, Elka.«

ES: »Hvala lepa.«

11.4 Priloga 5: Transkripcija situacije Mirko Serpentinšek kupil cerkev

Radio Ga-Ga, 18. 4. 2014

Posnetek je dostopen na povezavi: [Radio Ga-Ga: Mirko Serpentinšek kupil cerkev](#) od 36. minute in 39 sekund do 50. minute.

Odlomek traja 14 minut in 21 sekund.

V odlomku nastopijo:

SH = Sašo Hribar

MS = Mirko Serpentinšek

SA = lik Salome

R = Rudl

FR = lik Franca Rodeta

T = telefonski klic

Zaradi ekonomičnosti in praktičnosti so osebe zapisane le z inicialkama, zgoraj je navedena legenda.

Transkripcija situacije

SH: »V cerkvi se dogaja marsikaj. Skupaj sta Serpentinšek Mirko mlajši, Mirko, pozdravljeni.«

MS: »Ja, dobr dan.«

SH: »Mirko, kupl ste to cerkev Antona Martina Slomška.«

MS: »Ja, res je.«

SH: »Oče kupu, al ...«

MS: »Ja, pomagou. Mau je ata pomagou, mau sm pa tud sam dal, tist, kar sm že pršparu kt študent.«

SH: »To je cerkev Martina Slomška. Kje to, v Mariboru, a ne?«

MS: »Ja, res je, v Mariboru.«

SH: »In zdej se oglašate iz Maribora.«

MS: »Ja, a se slišmo? Halo?«

SH: »Slišmo se, Mirko, slišmo.«

MS: »Mal odmeva kle not. Se mal vali.«

SH: »Ja. Mirko, eee, kako pa sta pršla z atom na idejo, da bi kupvala to cerku?«

MS: »Ja, no, dondons je moderno investirat v neki, a ne. In zdej, da b zdej devu v gradbene investicije, sevede dons ni to več tk modern pa zihr, da b devu v investicije v zemliše tud ne veš a bo zazidliv al nou, po pa se vprašaš, a boš avte prodajou, al greš v kšne bol zadeve k niso lih tok legalne. Pol sm si pa reku, zakva pa ne b šou v eno stvar, k b se pa zdeva na prv pogled pa ldem mogoče neki tko zanimiuga, neki, neki več, neki mal, b reku, poduhovljenga. To majo ljdje dons rad.«

SH: »Pa kaj prodajate zdej v tej cerkvi?«

MS: »A?«

SH: »Kaj prodajate v tej cerkvi?«

MS: »Čaki, čist nč ne slišm, še enkrat vpraši.«

SH: »V tej cerkvi mate zdej nek program.«

MS: »Aja, program, res je. Ta program, b ga v tem trenutku tud rad predstavu, in sicer mi z očetom sva se odločiva, da bova omogočala ljudem, da vohka kupjo v tej cerku prkazvajne.«

SH: »Kaj, plačaš in se prkažeš?«

MS: »Ja. Ti plačaš določen znesek, sevede tarife tle so mau različne. Odvisn kir dan prideš, kok te je vkap, kok si star, kiro uro b se rad prkazu, ker to je kokr na televiziji. Nedela ob osmih zvečer je pram() prajm tajm in lih tko mamu mi pr prkazvajnu, maš ti prajm tajm. Pol maš pa une bl pozne ure al pa popoldanske ure, dobre ure, ne, tam pa, tm pa je mau cnej.«

SH: »Odvisno od števila vernikov v cerkvi?«

MS: »Ja, seveda, odvisn kdaj so, ne.«

SH: »Gledalci, ne.«

MS: »Seveda, sej pa ... Čak, jes nism govoru, da se boš ti v nedelo ob osmih zjutri prkazu, zvečer. Ob osmih zvečer v cerkvi ni nbenga. V nedelo ob desetih zutri, k je

največ ldi, to je pa pram tajm. Zdej med tednom ob sedmih zvečer, šestih zvečer, to je taka gledanost, tkotkotko.«

SH: »Ampak dobr je, kaj mam jz od tega, če plačam. Kok, jz bi se v nedelo rad prkazu ob desetih. Kolk je zdej to tarifa?«

MS: »Zdej odvisn, kdaj. V nedelo ob desetih se maša začne. Odvisn kdaj. Ponavad ldje mal zamudijo. Tko da najbolj je tm po pridgi, to je 20 do enajsth.«

SH: »Kaj se pol zgodi, ko se prkažeš, recimo.«

MS: »Ja, čak, veš, to je, ljdje, se ti v cerku prkažeš, to neki pomeniš. Člouk reče uau! Lejga, k se je prkazou. Tončkov Francek se je prkazou v vas, ne.«

SH: »To tok pomen?«

MS: »Ja, sevede. Se je prkazou, ne. Sam to kš() neki košta. To je zdej b reku biznis, ne, morš neki plačat.«

SH: »Ta prvi poskusni je bla Salome, a ne?«

MS: »Salome se je tla prkazat, sam za() ...«

SH: »Je plačala?«

MS: »Ja, je.«

SH: »Prajm tajm?«

MS: »Ne, sobota ob šestih zvečer.«

SH: »Salome, pozdravljeni.«

SA: »Dobar dan.«

SH: »Kako je blo, kdaj ste si zaželel, da bi se prkazal?«

SA: »Jz sm že vedno se hotla prkazat, sej sm se vedno prkazvala, tko da tukaj ne bomo o tem.«

SH: »V cerkvi pa prvič, ne?«

SA: »V cerkvi mogoče prvič, ne vem, mogoče še sm bla Hrvatica, da sm se takrat mogoče kazala na Braču. Hm, ja, tm sm se dost kazala, pa ni blo treba nč plačat, ahahaha, ja.«

SH: »In kako ste pršli do Mirkota?«

SA: »Amm, Mirota poznam že iz študentskih let, sva žurala skupaj, sam on tega ne bo priznal, že z njegovim očetom.«

SH: »Sta res žurala?«

MS: »To nism jz čist nč slišu, kva govorite zdej.«

SA: »Sva bla, je blo zelo zabavno, smo se ga napili, smo se ga, drogirali se nismo, ampak pil smo pa alkohola pa ...«

MS: »Čaki mal, Katona, dej še mal več reverba, da bo zgledal, da je še večja cerku, no, mal več reverba dej.«

SA: »On je takrat študiral strojno pa ni naredo, ahohoho, ni naredu, je štirkrat hodil v prvi letnik, pa je pol pustil.«

MS: »Čaki, čaki, kva nism naredu?«

SA: »Tisto prvo si šou strojno delat.«

MS: »Ja, še enkrat sm šu pa enkrat sm ponavljal, ja, sej sm pa študiral.«

SH: »Pa ne se zdej obmetavat.«

MS: »Ne, sej se ne obmetavam, sej je ona več plačava, jz sam računam.«

SH: »Zdej, kolk ste ji zaračunal?«

MS: »Petna() ... Se prav, ona je tla, zdej sobota, ob šestih zvečer, dva jurja pa pol za se prav petnajst sekund.«

SH: »Se prkažeš?«

MS: »Ja.«

SH: »No, z nami je tudi upokojenec Rudl, Rudl pozdravljeni.«

R: »H?«

SH: »Kako je blo, k se Vam je Salome prkazala? Vi ste vsako nedeljo pri maši, v soboto, ne?«

R: »Hudič, hmm?«

SH: »Kako je blo?«

R: »H?«

SH: »Kako je blo, ko se Vam je Salome prkazala?«

R: »Haa, to je blo pa petnšestdesetga.«

SH: »Ne, ne, zdej, zdej.«

R: »Smo ... Je bla po konc vojne. Seveda, komunistična partija je hotla svoje, uni tud svoje, sam so mogli bit tih.«

SH: »Ne, Rudl.«

R: »H?«

SH: »Salome se Vam je prkazala, ne.«

R: »Ja, ja, Salome, ja ...« *pokašljuje*

SH: »Kako je blo? To je blo v soboto, ne.«

R: »Ja, je blo v soboto pa ko se prkaže, hudič babji ...«

SH: »A ni blo fajn?«

R: »Ja, jaa, špeglu nism meu za ... za na deleč pa je blo videt dobr, pol je pa, Francka je z mano sedela.«

SH: »Glih molila sta sveti angel, kje sta bla?«

R: »Sveti angel moj, bodi ti z menoj, eeh, poj pa vidm, da ni tapravo, hhh, sestra, je poj klicu, poj je pa rekla, da ni to to, sm reku, ornk baba pa ni poj baba. Prkazava se pa je.«

SH: »Salome.«

R: »A?«

SH: »Salome se Vam je prkazala, ne.«

R: »Eee, politka je hudič, petinsedemdesetga, sej Pepi je bil še živ, hhh, smo šli takrat, je Olimpija, je pa Felc igral za Olimpijo, je z Jesenic pršou, pa Gale, Gale k je, Gale je pa pršu z rolbo v šank se je zaletu, eee. Hudič je, pr Slovenu delu takrat ...«

SH: »A govorimo o isti stvari?«

R: »Ja.«

SH: »Rudl, govorimo o isti stvari?«

R: »A? Maa, zajtrki so bl tko v domu, no, poj plenice pride zamenjat, ja, ne, k je una Fatima je pa fejest, čistilka, jo mamó pa se kdaj kej pogovarjamo.«

SH: »Rudl, Vi ste bli, ob šestih ste šli k maš, ne?«

R: »Ja, ja.«

SH: »Kako je blo pol?«

R: »Ob šestih. Ne vem. Kaj je blo?«

SH: »Kaj je blo pol?«

R: »A?«

SH: »Dobr je.«

R: »Ja, ja, je blo. Pridem ob šestih, ja vreme se je naredu, ne, ja.«

SH: »Dobro. Hvala lepa, Rudl, bomo šli.«

R: »Kaj hvala? Sm kej dolžn?«

SH: »Ne, ne, v redu je.«

R: »Čak, a mam, no.«

SH: »Ne, nč niste dolžni.«

R: »Sej bom dal, no, čak.«

SH: »Ne rabm, nč niste dolžni.«

R: »Ne morš kr tkole jt pa nč dat.«

SH: »V redu je, Rudl, nč niste dolžni. Mirko?«

R: »Sej je blo, včas, k smo, eee, še bla Jugoslavija ...«

SH: »Prou, prou, Rudl.«

R: »K smo bli, vočna kocka, pa smo, ja, ja ...«

SH: »Mirko, kako, kdaj je blo največ ljudi, kdaj se spleča, če se kdo prijavi, prikazat.«

MS: »Ja, torej, najbolj se spleča, recimo zdele pred prazniki se pr men oglasit pa rezervirat.«

SH: »Notr je tud turistična agencija monsinjora Rodeta.«

MS: »Ja, seveda.«

SH: »A ga mate zraven?«

MS: »Ja, ja, to so pol turistične agencije zraven. Ja, no, pejt, pejte, bote povedal.«

FR: »Ja, Mirko, sem pred mikrofonom?«

MS: »Ja, pred mikrofonom, ja.«

FR: »Joj, to je pa sedaj na sveti petek. Naj povem, Turistična agencija Mirko Serpentinšek and fader, je tako ...«

MS: »Je tako, je.«

FR: »Vabi jutri na tridnevni post. Cena dvesto dvainštirideset eurov, gremo že zjutraj peš izpred cerkve Antona Martina Slomška in hodimo do Pohorja in nazaj. Eee, imate pa popust tisti, ki ste se odločili za šestdnevni post.«

MS: »Šestdnevni, ja. Ampak tist pa ne hodijo, ampak hodijo in hodijo in hodijo.«

FR: »Ja, tako je. Se pravi, eee, za tristo dvanajst eurov Vam pa ponujamo celomesečni post.«

MS: »Ja, res je.«

FR: »In zraven so všteti tudi grehi, odpuščeni že vnaprej. To je preklinjanje, ogledovanje opolzkih prizorov in blatenje sosedov.«

MS: »Ja, res je.«

FR: »Nekaj, kar imajo ljudje zelo radi. Zares, ceno tristo eurov dobite marsikaj. Sedenje, blatenje, zmerjanje in pa tritedenski post.«

MS: »Ja, res je.«

SH: »Hvala lepa, Mirko, tole pa se mi zdi drago, tritedenski post za ...«

MS: »Ja, čak, drago, a oš ti reku ... zdej ponudba je ponudba. Ti, teb se zdi drago, kva, sej če je teb drago ni rečen, da je še komu drugmu tud. Kdor se odloč za to, se nej odloč. A boš ti klicu, šou v štrcuno boš reku oprostite, tale litr mleka se mi zdi pa drag. A ga lahko mal cnej dobim? Ja, ne, tok je. Je pa povedu, kva vse nudmo za ta dnar.«

SH: »Čudi me, da vam je generalni pokrovitelj posta, ne vem, piše revija Gurman in društvo someljejev Slovenije.«

MS: »Ja. Kuga?«

SH: »Pa se med tem postom kej je?«

MS: »Ne, nč, če je post, se ne je.«

SH: »Ja, kaj pa maš pol od hrane?«

MS: »Ja, sponzor je ... kuga?«

SH: »Kaj maš od hrane pol, če če je sponzor revija Gurman.«

MS: »Kakšna hrana, a Gurman je naš sponzor?«

SH: »Ja.«

MS: »Aja?«

SH: »Dejmo en telefon.«

MS: »Ja tole pa prvič slišm, no.«

SH: »Halo, dober dan.«

T: »Halo, tuki zvesti poslušalc kliče. Jz bi pa prosu Mirkota Serpentinška, če lohka za zveste poslušalce zalaufa motorco v cerkvi, da slišmo koko se sliš, hvala lepa.«

SH: »Cerkveno motorco bi radi slišal.«

T: »Hvala lepa, tako, hvala lepa.«

SH: »Mirko, bi šlo to?«

MS: »Zdej, zapište si sam moj račun, es i pet šest, boš nakazu dva jurja, pol ti bom pa jz brbrou, kolkr boš ti tou.«

T: »Dva jurja lih ne bom, bom pa tri.«

MS: »Pol dej pa tri, sej je vseen.«

T: »Prou. Hvala lepa.«

MS: »Bom pa sam en predstavitveni spot, promo, promo spot. Smo prpravlen?«

imitira motorco žago

SH: »Mirko, odlično je blo.«

MS: »Zdej je pa bencina zmanlav, mešance ni več.«

Izjava o avtorstvu

Izjavljam, da je diplomsko delo v celoti moje avtorsko delo ter da so navedeni vsi uporabljeni viri in literatura.

Podpisana Ana Leskovšek izjavljam, da je besedilo diplomskega dela v tiskani in elektronski obliki istovetno, in dovoljujem objavo diplomskega dela na fakultetnih spletnih straneh.

Ljubljana, septembra 2016

Ana Leskovšek

